Ročník 1975

Sbírka zákonů

Československá socialistická republika

ČESKÁ SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA	SLOVENSKÁ SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

Částka 23 Vydána dne 15. září 1975 Cena Kčs 2,60

OBSAH:

91. Zásady vlády Československé socialistické republiky a Ústřední rady odborů o účasti pracujících na tvorbě, realizaci a kontrole plnění šestého pětiletého plánu a prováděcích plánů v letech 1976—1980, schválené usnesením vlády ČSSR č. 209 ze dne 10. července 1975

92. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Úmluvě o uplatňování norem Rady vzájemné hospodářské pomoci

93. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Dohodě o spolupráci v oblasti cestovního ruchu mezi Československou socialistickou republikou a Kyperskou republikou

94. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Dohodě mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Německé demokratické republiky o spolupráci v oblasti cestovního ruchu

95. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Smlouvě mezi Československou socialistickou republikou a Rakouskou republikou o společných státních hranicích

96. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Úmluvě o zákazu vývoje, výroby a hromadění zásob bakteriologických (biologických) a toxinových zbraní a o jejich zničení

97. Vyhláška ministerstva lesního a vodního hospodářství Slovenské socialistické republiky o postupu vodohospodářských orgánů při uvádění dosavadního nakládání s vodami do souladu s vodním zákonem a o postupu při vydávání povolení k vypouštění odpadních nebo zvláštních vod do veřejných kanalizací

98. Vyhláška ministerstva lesního a vodního hospodářství Slovenské socialistické republiky o vodovodních a kanalizačních přípojkách, které se považují za vodohospodářská díla

99. Vyhláška ministerstva práce a sociálních věcí Slovenské socialistické republiky, kterou se zrušuje vyhláška ministerstva práce a sociálních věcí Slovenské socialistické republiky č. 111/1974 Sb., o úpravě pracovní doby v Slovenské socialistické republice v roce 1975

Oznámení o vydání obecných právních předpisů

91

ZÁSADY

vlády Československé socialistické republiky a Ústřední rady odborů o účasti pracujících na tvorbě, realizaci a kontrole plnění šestého pětiletého plánu a prováděcích plánů v letech 1976—1980, schválené usnesením vlády ČSSR č. 209 ze dne 10. července 1975

V souladu se základními cíli hospodářské politiky Komunistické strany Československa vytyčuje směrnice pro vypracování 6. pětiletého plánu náročné úkoly pro další efektivní rozvoj našeho národního hospodářství jako základ ke stále vyššímu uspokojování potřeb všech pracujících. Úspěšné plnění plánovaných úkolů vyžaduje jednotný postup státních, hospodářských a odborových orgánů a socialistických organizací při rozpracování a realizaci 6. pětiletého plánu.

Pro další intenzívní rozvoj výroby je nezbytné zdokonalovat řízení celého národního hospodářství. Současně je žádoucí vytvářet všestranné podmínky pro aktivní účast pracujících na řízení výroby a upevňovat součinnost hospodářských a odborových orgánů v celém plánovacím procesu.

V šesté pětiletce půjde o to, aby pozornost pracujících byla soustředěna na trvalé odhalování všech rezerv, zejména snižování spotřeby surovin, materiálů, paliv a energií, na růst produktivity práce výraznějším uplatňováním vědy a techniky a lepším využíváním fondů pracovní doby, na zkracování doby výstavby, včasné uvádění základních fondů do provozu, zvyšování kvality výrobků, zlepšování sortimentu zboží a služeb. Zvýšenou péči bude nutno věnovat zabezpečování dodávek pro navazující odvětví, realizaci rozvojových a inovačních programů, úkolům socialistické ekonomické integrace a zlepšování dodavatelsko-odběratelských vztahů. Vedoucí hospodářští pracovníci a odborové orgány v souladu s plánem a vytvořenými zdroji budou věnovat trvalou pozornost uspokojování pracovních, životních, sociálních a kulturních potřeb pracujících jako nedílné součásti své činnosti.

Vláda ČSSR a ÚRO na základě zákona č. 145/1970 Sb., o národohospodářském plánování, stanoví tyto zásady:

I. K zabezpečení cílů 6. pětiletého plánu

Státní, hospodářské a odborové orgány jsou povinny:

1. zajistit informování a projednání návrhu pětiletého plánu v příslušném odborovém orgánu a přijmout společné politicko-organizační opatření, ve kterém zejména stanoví způsob seznámení pracujících s úkoly vyplývajícími z návrhu pětiletého plánu;

2. zabezpečit, aby součástí pětiletého hospodářského plánu výrobních hospodářských jednotek a socialistických organizací byl komplexní program péče o pracovníky, včetně jeho hmotného a finančního zabezpečení. Tyto programy a kontrolu jejich plnění projednat v příslušných odborových orgánech a se všemi pracujícími organizace;

3. organizovat rozvoj iniciativy pracujících k naplnění a zpevnění směrnice pro vypracování 6. pětiletého plánu, případně k jeho žádoucímu překročení;

4. hodnotit současně s plněním ročních prováděcích plánů a ročních rozborů hospodaření naplňování základních cílů šestého pětiletého plánu.

II. Účast na přípravě prováděcích plánů

Společnými úkoly státních, hospodářských a odborových orgánů je:

5. projednat úkoly obsažené ve směrnici pro vypracování návrhu prováděcího státního plánu a jeho rozpis v příslušném odborovém orgánu a přijmout společná politicko-organizační opatření. V těchto opatřeních vymezit v návaznosti na harmonogram postupu plánovacích prací konkrétní časový prostor, umožňující v socialistických organizacích kvalitní přípravu a projednání návrhu plánu za účasti pracujících. Poskytovat konkrétní organizátorskou a metodickou pomoc nižším orgánům v organizované účasti pracujících na přípravě plánu;

6. orientovat podle specifických podmínek odvětví nebo oborů socialistické organizace a závody, aby období projednávání návrhů plánů využily k odhalování rezerv a zvyšování efektivnosti výroby a služeb a k rozvíjení iniciativy pracujících k zpevnění směrnice pro vypracování prováděcího plánu v žádoucích směrech;

7. zajistit, aby úkoly komplexního programu péče o pracovníky byly hmotně a finančně zabezpečeny v příslušných částech prováděcího plánu;

8. současně s přípravou návrhu prováděcího plánu připravit za účasti pracujících návrh nové kolektivní smlouvy. K tomu využít výsledků a závěrů veřejné pololetní kontroly kolektivní smlouvy, pololetního rozboru hospodaření a plnění komplexního programu péče o pracovníky;

9. souběžně s přípravou návrhu plánu zpracovat plány tematických úkolů na úrovni odvětví, oborů a organizací;

10. vést nižší hospodářské a odborové orgány k tomu, aby zabezpečovaly účast nejlepších pracovníků, novátorů, zlepšovatelů, brigád socialistické práce, tematických skupin a komplexních racionalizačních brigád při řešení jednotlivých problémů návrhu plánu.

Hospodářské orgány kromě toho jsou povinny:

11. seznámit pracující s úkoly obsaženými ve směrnici, zejména s úkoly vědeckotechnického rozvoje, s programy komplexní socialistické racionalizace, zvláště v oblasti materiálové a energetické náročnosti výroby a získávat je k aktivní spolupráci na jejich přípravě;

12. pravidelně v průběhu přípravy návrhu plánu seznamovat příslušné odborové orgány se stavem jeho přípravy, s konkrétními věcnými opatřeními k zabezpečení plánu, projednávat s nimi návrh plánu a vyžádat si k němu jejich stanovisko;

13. připomínky a náměty pracujících a odborových orgánů, směřující ke zlepšení úrovně a reálnosti plánu, využít při jeho zpracování a o jejich uplatnění informovat příslušné odborové orgány;

14. předložit spolu s návrhem plánu stanovisko příslušného odborového orgánu k tomuto návrhu svému nadřízenému orgánu a zpětně informovat odborový orgán o jeho využití.

Úkolem odborových orgánů dále je:

15. působit na pracující a soustřeďovat jejich pozornost na lepší využití základních prostředků,

pracovní doby a zásob, na snižování vlastních nákladů, zejména materiálových, úsporami surovin, materiálů (hlavně dovážených), paliv a energií, na výraznější uplatňování vědy a techniky ve výrobním procesu, na plnění úkolů investiční výstavby, zvláště včasným dokončováním nových staveb, na zvyšování technické úrovně a kvality výrobků, na zlepšování sortimentu zboží a služeb, na prosazování všestranné hospodárnosti;

16. využívat výrobní porady, členské schůze, aktivy a účinné formy technicko-ekonomické propagandy k informování pracujících o návrhu plánu, k podnícení jejich iniciativy na odstranění úzkých míst a ohrožených článků ve výrobě (činnosti) a k výměně zkušeností v uplatňování forem a metod účasti pracujících na tvorbě návrhu plánu;

17. v souladu s vyhláškou Státní plánovací komise a Státní arbitráže ČSSR o projednávání dodavatelsko-odběratelských vztahů v plánovacím procesu napomáhat k uzavírání sdružených závazků socialistických organizací k lepšímu zabezpečování plánovaných dodávek;

18. připravit na základě námětů a připomínek pracujících a odborového aktivu stanovisko k návrhu plánu a spolu s návrhem plánu jej projednat v příslušném odborovém orgánu. Ve stanovisku se vyjádřit zejména k plánu výroby (výkonů), vědy a techniky, investiční výstavby, práce a mezd, finančnímu plánu, k programu komplexní socialistické racionalizace, komplexnímu programu péče o pracovníky a ochrany životního prostředí.

III. V období realizace prováděcího plánu

Společnými úkoly státních, hospodářských i odborových orgánů je:

19. organizovat rozvoj iniciativy pracujících, zaměřené především na kvalitativní ukazatele plánu;

20. poskytovat účinnou organizátorskou a metodickou pomoc podřízeným organizacím při organizování účasti pracujících na řízení;

21. v návaznosti na plnění plánovaných úkolů provádět pravidelné hodnocení účinnosti rozvoje socialistického soutěžení a tvůrčí iniciativy, oceňovat jednotlivce a kolektivy;

22. na základě kontroly plnění plánu a rozboru příčin jeho neplnění přijímat účinná opatření k zabezpečení včasného plnění úkolů plánu a v případě ohrožení plnění plánovaných úkolů mobilizovat všemi formami pracující k jejich zabezpečení;

23. rozvíjet širokou technicko-ekonomickou propagandu a agitaci a organizovat výměnu zkušeností. Rozšiřovat a popularizovat osvědčené formy pracovní a tvůrčí iniciativy s cílem účinně pomoci plnit plánované úkoly;

24. vést nižší hospodářské a odborové orgány, aby k řešení jednotlivých problémů výroby a tematických úkolů vytvářely komplexní racionalizační brigády, tematické skupiny a zapojovaly do nich novátory, zlepšovatele, techniky, nejlepší pracovníky i členy brigád socialistické práce;

25. podněcovat tam, kde to bude pro národní hospodářství prospěšné, nadplánovou výrobu a urychlení dodávek, působit na nadplánované zlepšování kvalitativních ukazatelů plánu.

Hospodářské orgány jsou kromě toho povinny:

26. důkladně informovat odborové orgány o cílech a záměrech plánu a způsobu zajištění úkolů;

27. provést včasný rozpis schváleného plánu až do vnitropodnikových útvarů podle jednotné metodiky plánu a informační soustavy organizací, stanovit ekonomické podmínky pro jejich zajištění, včetně zaměření rozvoje iniciativy pracujících;

28. organizovat spolu s odborovými orgány výrobní porady, technicko-ekonomické konference, aktivy apod., na nichž budou s pracujícími projednány úkoly plánu, způsob jeho realizace a podmínky rozvoje pracovní a tvůrčí iniciativy;

29. shromažďovat, hodnotit a realizovat připomínky a náměty pracujících směřující k zhospodárnění výroby a služeb a zlepšování pracovního a životního prostředí a zpětně je informovat o jejich využití;

30. včas seznamovat příslušné odborové orgány s připravovanými změnami výrobních programů a informovat je, jak dosavadní výrobní program je zajištěn v jiných závodech, dovozem apod.;

31. zajistit, aby úkoly z komplexního programu péče o pracovníky, zejména o ženy a mládež, byly důsledně realizovány;

32. projednat změny a úpravy plánu s příslušným odborovým orgánem a vyžádat si k nim předem jeho stanovisko;

33. včas informovat příslušné odborové orgány o přerozdělení prostředků a uvolňování rezerv.

Úkolem odborových orgánů dále je:

34. připravit a v příslušném odborovém orgánu projednat stanovisko k návrhům na změny a úpravy plánu;

35. organizovat výrobní porady a členské schůze k projednání úkolů plánu a rozvoje pracovní a tvůrčí iniciativy pracujících;

36. vysvětlovat pracujícím změny výrobních programů a k zabezpečení výroby nových výrobků organizovat rozvoj iniciativy pracujících.

IV. Při kontrole plnění národohospodářských plánů

Společnými úkoly státních, hospodářských a odborových orgánů je:

37. soustavně vytvářet věcné a časové předpoklady pro širokou účast pracujících na kontrole

hospodářských plánů a při rozborech hospodářské činnosti. Pololetně organizovat veřejnou kontrolu plnění plánu spolu s kontrolou plnění kolektivních smluv, komplexních programů péče o pracovníky a s hodnocením rozvoje iniciativy pracujících;

38. zajistit provádění pravidelné kontroly plnění plánu ve všech socialistických organizacích, závodech, provozech a dílnách a seznamovat pracující s konkrétním plněním úkolů v dekádách a měsících. Informovat pracující o plnění věcných úkolů plánů vědy a techniky a realizace opatření k zabezpečení plánu inovací;

39. pravidelně posuzovat plnění kvalitativních ukazatelů plánu, zejména využití základních prostředků, snižování spotřeby materiálu, surovin, paliv a energie, růst produktivity práce, úspory pracovních sil, snižování pracnosti a přesčasové práce, dále posuzovat plnění programů komplexní socialistické racionalizace, realizaci rozvojových nosných programů, průběh realizace investičního programu a plnění úkolů v oblasti dodavatelsko-odběratelských vztahů;

40. zajistit soustavnou kontrolu plnění komplexních programů péče o pracovníky a sledovat, zda plánem vyčleněné prostředky a limity pro jejich realizaci jsou plně pro tento účel využívány;

41. při provádění rozborů hospodářské činnosti soustavně přihlížet k námětům a připomínkám pracujících a informovat je o využití těchto připomínek v činnosti organizace;

42. vysvětlovat důsledky plnění či neplnění plánovaných úkolů na osobní a kolektivní hmotnou zainteresovanost, projevující se v přídělech do fondu odměn a fondu kulturních a sociálních potřeb;

43. pravidelně kontrolovat dodržování a upevňování plánovací kázně a disciplíny a socialistické zákonnosti.

Úkolem odborových orgánů dále je:

44. projednávat na členských schůzích a konferencích základních organizací ROH a výrobních poradách hodnocení dosažených výsledků v hospodářské činnosti a při neplnění plánovaných úkolů uplatnit vůči jednotlivcům výchovné působení pracovního kolektivu;

45. shromažďovat nejlepší zkušenosti, zevšeobecňovat je, provádět jejich propagaci a zveřejňovat i negativní poznatky.

V. Závěrečná ustanovení

46. Tyto zásady rozpracují odvětvové ústřední orgány společně s příslušnými ústředními výbory odborových svazů na podmínky příslušných odvětví případně oborů tak, aby zajišťovaly aktivní účast pracujících v celém plánovacím procesu. Zároveň zajistí při rozpisu úkolů směrnice pro vypracování návrhu plánu a schváleného plánu konkrétní časový prostor, který umožní důsledné projednání plánu s pracujícími;

47. zásadní rozpory vzniklé z rozdílných stanovisek odborových orgánů k návrhu plánu, k jeho změnám a při kontrole plnění plánu řeší nadřízený státní nebo hospodářský orgán v dohodě s příslušným vyšším odborovým orgánem;

48. zásady nabývají účinnosti dnem 1. ledna 1976. Platí však již v souvislosti s přípravou šestého pětiletého plánu a prováděcího plánu na rok 1976;

49. kontrola plnění zásad se provádí v socialistických organizacích současně s rozborem hospodářské činnosti a ve vyšších státních, hospodářských a odborových orgánech v souvislosti s projednáváním ročních výsledků plnění prováděcích plánů.

92

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 3. června 1975

o Úmluvě o uplatňování norem Rady vzájemné hospodářské pomoci

Dne 21. června 1974 byla v Sofii podepsána Úmluva o uplatňování norem Rady vzájemné hospodářské pomoci.

President republiky Úmluvu ratifikoval a ratifikační listina byla uložena v sekretariátu Rady vzájemné hospodářské pomoci, depozitáře Úmluvy, dne 24. února 1975.

Úmluva vstoupila v platnost na základě svého článku III dnem 27. března 1975 a pro Československou socialistickou republiku dnem 24. května 1975.

Český překlad Úmluvy se vyhlašuje současně.

Ministr:

Ing. Chňoupek v. r.

ÚMLUVA

o uplatňování norem Rady vzájemné hospodářské pomoci

Vlády Bulharské lidové republiky, Maďarské lidové republiky, Německé demokratické republiky, Republiky Kuba, Mongolské lidové republiky, Polské lidové republiky, Svazu sovětských socialistických republik a Československé socialistické republiky,

řídíce se zásadami spolupráce členských států RVHP a úkoly Komplexního programu dalšího prohlubování a zdokonalování spolupráce a rozvoje socialistické ekonomické integrace členských států RVHP a snahou zabezpečit další zvýšení efektivnosti hospodářské a vědeckotechnické spolupráce,

vycházejíce z toho, že včasné stanovení a uplatnění pokrokových technických hodnot a požadavků na předměty spolupráce mají nanejvýše důležitý význam,

s ohledem na to, že v rámci RVHP jsou již získány velké zkušenosti na úseku vypracování a uplatnění normativně technických dokumentů pro normalizaci,

za účelem zvýšení úlohy těchto dokumentů při spolupráci států,

přihlížejíce k usnesení XXVIII. Zasedání Rady o schválení Statutu norem RVHP, který stanoví postup vypracování a schvalování norem RVHP,

se dohodly na následujícím:

Článek I

1. Státy — účastníci Úmluvy zajistí závazné a přímé (bezprostřední) uplatňování norem RVHP, vypracovaných a schválených Radou vzájemné hospodářské pomoci v souladu s jí stanoveným postupem, ve smluvně právních vztazích při hospodářské a vědeckotechnické spolupráci mezi státy za účelem zvýšení efektivnosti spolupráce prostředky normalizace, a také uplatňování norem RVHP v národním hospodářství za účelem dalšího rozvoje technického pokroku v každém z těchto států.

2. Závazným a přímým (bezprostředním) uplatňováním normy RVHP ve smluvně právních vztazích při hospodářské a vědeckotechnické spolupráci mezi státy — účastníky Úmluvy podle bodu 1 tohoto článku se rozumí závazné uplatnění normy RVHP na předmět spolupráce, a to uvedením odvolávky na normu RVHP v dokumentech určujících smluvně právní vztahy (dohody, smlouvy, kontrakty).

3. Smluvně právními vztahy se rozumějí vztahy, jež vznikly v procesu realizace mnohostranné a dvoustranné hospodářské a vědeckotechnické spolupráce členských států — účastníků Úmluvy a jejich hospodářských organizací na základě dohod, smluv, kontraktů o specializaci a kooperaci výroby, vzájemných dodávkách a obchodu mezi členskými státy RVHP, vědeckovýzkumných a experimentálních pracích, dodávkových, stavebních, montážních, dopravně expedičních službách a jiné odpovídající vztahy, vzniklé v procesu spolupráce.

4. Kompetentní národní orgány a hospodářské organizace států — účastníků Úmluvy, uplatňují normy RVHP při přípravě, uzavírání a realizaci dohod, smluv a kontraktů v rámci RVHP o specializaci, kooperaci, vzájemných dodávkách a obchodu mezi státy — účastníky Úmluvy, jakož i o jiných formách spolupráce; přitom dodržují všechny hodnoty a požadavky norem RVHP.

Při dodávkách materiálů, součástí, uzlů a výrobků zhotovených na základě licencí se dovolují odvolávky ve smluvně právních dokumentech na jiné normativně technické dokumenty v souladu s požadavky daných licencí.

Pokud chybí normy RVHP, využívají se normativně technické nebo jiné dokumenty v souladu s národními zákony států — účastníků Úmluvy, jejichž organizace jsou účastníky smluv, dohod a kontraktů.

5. Odchylky od hodnot a požadavků stanovených normami RVHP, na něž jsou odvolávky ve smlouvách, dohodách a kontraktech, jsou dovoleny s podmínkou souhlasu stran zúčastněných na daných smlouvách, dohodách a kontraktech.

Povolení k odchylkám od norem RVHP ve smluvně právních vztazích dávají uvnitř států — účastníků Úmluvy, orgány (organizace) států zplnomocněné vládami, bezprostředně se účastnící schvalování norem RVHP.

Obsah odchylek od hodnot a požadavků norem RVHP se uvádí ve smlouvách, dohodách a kontraktech.

6. Uplatňování normy RVHP v národním hospodářství států — účastníků Úmluvy, podle bodu 1 tohoto článku, se rozumí, buď bezprostřední uplatňování normy RVHP jako národní normy beze změn a úprav, nebo její zavedení do národních norem za podmínek zabezpečení úplné shodnosti ukazatelů národních norem s ukazateli normy RVHP.

Přitom státy — účastníci Úmluvy jsou oprávněny stanovit v národních normách vyšší ukazatele jakosti výrobků, než jsou ukazatelé jakosti norem RVHP, při zachování požadavků vzájemné zaměnitelnosti a technické slučitelnosti.

Národní normy vypracované na základě normy RVHP musí mít označení svědčící o shodě s normou RVHP.

7. Odchylky od normy RVHP, platné v národním hospodářství států — účastníků Úmluvy, nebo od normy RVHP, zavedené do národních norem, se povolují v souladu s národními zákony států — účastníků Úmluvy.

8. Státy — účastníci Úmluvy mohou prohlásit, že nebudou používat jednotlivé normy RVHP.

Prohlášení o nepoužití jednotlivých norem RVHP členskými státy — účastníky Úmluvy, se netýká závazků, vyplývajících z již dříve uzavřených smluv, dohod a kontraktů, v nichž jsou odvolávky na dané normy.

Článek II

Tato Úmluva se netýká smluvně právních vztahů při hospodářské a vědeckotechnické spolupráci mezi státy — účastníky Úmluvy, platných ke dni počátku platnosti Úmluvy.

Článek III

1. Tato Úmluva podléhá ratifikaci států, které ji podepsaly. Ratifikační listiny se odevzdávají do úschovy sekretariátu Rady vzájemné hospodářské pomoci, jenž bude plnit funkci depozitáře této Úmluvy.

2. Tato Úmluva nabývá platnosti devadesátým dnem po dni odevzdání páté ratifikační listiny do úschovy depozitáři.

3. Pro státy, jejichž ratifikační listiny budou odevzdány do úschovy depozitáři po nabytí platnosti této Úmluvy, nabývá Úmluva platnosti devadesátým dnem po dni odevzdání jejich ratifikačních listin depozitáři.

Článek IV

Po nabytí platnosti Úmluvy se k ní mohou připojit se souhlasem států — účastníků Úmluvy, též jiné státy, buď v plném rozsahu, nebo v části týkající se uplatňování norem RVHP ve smluvně právních vztazích mezi těmi státy a státy — účastníky Úmluvy, a to tím, že předají depozitáři dokument o tomto připojení.

Článek V

Každý stát zúčastněný na této Úmluvě, může od ní odstoupit, o čemž předem uvědomí depozitáře. Výpověď nabývá platnosti po 12 měsících ode dne, kdy depozitář obdrží toto sdělení. Odstoupení státu od Úmluvy se netýká smluvně právních vztahů v hospodářské a vědeckotechnické spolupráci, platných ke dni, kdy výpověď nabude platnosti.

Článek VI

Depozitář bude neprodleně informovat všechny státy, které tuto Úmluvu podepsaly, nebo se k ní připojily, o datu, kdy mu byla odevzdána do úschovy každá ratifikační listina nebo dokument o připojení k Úmluvě, o datu počátku platnosti Úmluvy, jakož i o obdržení jiných sdělení, vyplývajících z této Úmluvy.

Článek VII

Depozitář této Úmluvy učiní příslušná opatření za účelem registrace této Úmluvy v sekretariátě Organizace spojených národů v souladu s její Chartou.

Článek VIII

Tato Úmluva se odevzdává do úschovy depozitáři, který rozešle náležitě ověřené kopie Úmluvy státům, které Úmluvu podepsaly nebo se k ní připojily.

Sepsáno v Sofii v jednom vyhotovení v ruském jazyce 21. června 1974.

93

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 3. června 1975

o Dohodě o spolupráci v oblasti cestovního ruchu mezi Československou socialistickou republikou a Kyperskou republikou

Dne 8. května 1974 byla v Nikósii podepsána Dohoda o spolupráci v oblasti cestovního ruchu mezi Československou socialistickou republikou a Kyperskou republikou, která podle svého článku 9 vstoupila v platnost dnem 7. února 1975.

Český text Dohody se vyhlašuje současně.

Ministr:

Ing. Chňoupek v. r.

DOHODA

o spolupráci v oblasti cestovního ruchu mezi Československou socialistickou republikou a Kyperskou republikou

Vláda Československé socialistické republiky a vláda Kyperské republiky přejíce si dále rozšiřovat přátelské vztahy mezi oběma zeměmi na základě rovnoprávnosti a vzájemných výhod a uznávajíce důležitost cestovního ruchu

dohodly se na tomto:

Článek 1

Vláda Československé socialistické republiky a vláda Kyperské republiky budou věnovat zvláštní pozornost rozvíjení a rozšiřování vztahů v oblasti cestovního ruchu mezi oběma zeměmi směřujícímu ke zlepšení vzájemné informovanosti o životě, dějinách a kultuře jejich národů.

Článek 2

Smluvní strany budou v rámci svých platných právních předpisů usnadňovat cestovní formality v zájmu rozvoje cestovního ruchu mezi oběma zeměmi.

Článek 3

Smluvní strany budou věnovat zvláštní pozornost rozvoji cestovního ruchu mezi oběma zeměmi, zejména pokud jde o organizovaný a neorganizovaný cestovní ruch, tematické odborné zájezdy, návštěvy kongresů, symposií, výstav, sportovních akcí a hudebních a divadelních festivalů.

Článek 4

Smluvní strany v zájmu rozvoje vzájemného cestovního ruchu budou vytvářet podmínky k tomu, aby jejich občané byli lépe informováni o možnostech cestování ve druhé zemi, a to zejména vhodným propagačním, informačním a náborovým působením, výměnou tiskovin, filmů a výstav, jakož i materiálů a filmů pro rozhlasové a televizní vysílání.

Výše uvedené vzájemně vyměňované materiály budou osvobozeny od celních poplatků.

Článek 5

Smluvní strany budou podporovat rozvoj stálé úzké spolupráce mezi jejich orgány, organizacemi a institucemi, zúčastněnými na rozvoji a provádění cestovního ruchu.

Článek 6

Smluvní strany budou podporovat další rozvoj spolupráce jejich příslušných orgánů v mezinárodních organizacích cestovního ruchu a budou se informovat o zkušenostech v této oblasti.

Článek 7

Smluvní strany budou dbát o to, aby příslušné orgány a organizace obou států si systematicky vzájemně vyměňovaly zkušenosti, údaje, informace a ostatní dokumentaci týkající se cestovního ruchu.

Článek 8

Příslušné orgány smluvních stran mohou podle potřeby sjednávat vždy na určitá časová období protokoly, v nichž stanoví podrobné formy provádění této dohody.

Článek 9

Tato dohoda podléhá schválení podle vnitrostátních předpisů smluvních stran a vstoupí v platnost v den výměny nót potvrzujících toto schválení.

Článek 10

Tato dohoda se uzavírá na období pěti let a bude mlčky prodlužována vždy o další rok, pokud ji některá ze smluvních stran písemně nevypoví šest měsíců před uplynutím příslušného období její platnosti.

Dáno v Nicosii dne 8. května 1974 ve dvou vyhotoveních, každé v jazyce českém a řeckém, přičemž obě znění mají stejnou platnost.

Za vládu
Československé socialistické republiky:

Ing. J. **Jakubec** v. r.

Za vládu
Kyperské republiky:

Ch. Veniamin v. r.

94

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 16. června 1975

o Dohodě mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Německé demokratické republiky o spolupráci v oblasti cestovního ruchu

Dne 30. dubna 1975 byla v Praze podepsána Dohoda mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Německé demokratické republiky o spolupráci v oblasti cestovního ruchu, která podle svého článku 13 vstoupila v platnost dnem podpisu, tj. dnem 30. dubna 1975.

Český text Dohody se vyhlašuje současně.

Ministr:

Ing. **Chňoupek** v. r.

DOHODA

mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Německé demokratické republiky o spolupráci v oblasti cestovního ruchu

Vláda Československé socialistické republiky a vláda Německé demokratické republiky

se na základě

Smlouvy o přátelství, spolupráci a vzájemné pomoci mezi Československou socialistickou republikou a Německou demokratickou republikou, podepsané 17. března 1967,

jakož i Deklarace o upevnění přátelství a prohloubení bratrské spolupráce mezi Komunistickou stranou Československa a Jednotnou socialistickou stranou Německa a mezi Československou socialistickou republikou a Německou demokratickou republikou, podepsané 17. října 1974,

s cílem prohloubit vzájemné vztahy v oblasti cestovního ruchu a rozšířit vzájemnou spolupráci, rozhodly uzavřít tuto Dohodu.

Za tím účelem smluvní strany jmenovaly svými zmocněnci:

vláda Československé socialistické republiky

Františka Žurka, náměstka ministra zahraničního obchodu Československé socialistické republiky,

vláda Německé demokratické republiky

Dr. Volkmara Winklera, náměstka ministra dopravy Německé demokratické republiky,

kteří po výměně svých plných mocí, jež byly shledány v dobré a náležité formě, se dohodli takto:

Článek 1

Smluvní strany budou všestranně rozvíjet spolupráci v oblasti cestovního ruchu mezi Československou socialistickou republikou a Německou demokratickou republikou.

Smluvní strany budou podporovat stálou úzkou spolupráci mezi příslušnými orgány cestovního ruchu obou států, jakož i mezi dalšími orgány, organizacemi a institucemi zúčastněnými na rozvoji a provádění cestovního ruchu.

Článek 2

Smluvní strany budou napomáhat rozvoji vzájemného cestovního ruchu a za tím účelem budou podporovat a usnadňovat zejména turistické skupinové a individuální cesty organizované prostřednictvím cestovních kanceláří, cesty u příležitosti kulturních a sportovních událostí, výstav, veletrhů a mezinárodních setkání, jakož i specializované tematické zájezdy.

Smluvní strany budou i nadále věnovat zvláštní pozornost rozvoji turistiky mládeže.

Článek 3

Smluvní strany budou podporovat spolupráci při vytváření materiálních a organizačních předpokladů k rozvoji cestovního ruchu.

Rovněž budou podporovat vhodné formy rozvoje železniční, silniční, letecké a říční přepravy mezi oběma zeměmi.

Článek 4

Každá smluvní strana učiní opatření, aby vhodným propagačním, informačním a náborovým působením, pokud možno v jazyce druhého státu, byla zlepšena informovanost občanů obou států o možnostech cestování na území druhého státu.

Článek 5

Smluvní strany budou prostřednictvím příslušných orgánů a organizací cestovního ruchu napomáhat spolupráci při náboru turistů z třetích států, zejména společnými nabídkami turistických služeb a propagačními opatřeními, jak ve třetích státech, tak i vůči občanům třetích států, kteří se zdržují na území jednoho státu, k cestám do druhého státu.

Článek 6

Smluvní strany budou podporovat stálou a systematickou výměnu zkušeností na všech úsecích domácího a zahraničního cestovního ruchu obou států.

Smluvní strany budou rozvíjet a podporovat výměnu odborníků z různých oblastí cestovního ruchu.

Článek 7

Smluvní strany budou napomáhat hospodářské a vědeckotechnické spolupráci v oblasti cestovního ruchu sledující rozvoj jeho materiálně technické základny v obou zemích.

Článek 8

Každá smluvní strana může zřídit na území druhého státu informační středisko cestovního ruchu. Zřízení a činnost těchto středisek, jejich práva a povinnosti se řídí právními předpisy přijímajícího státu.

Smluvní strany se budou vzájemně podporovat při zřizování těchto středisek.

Článek 9

Platy vyplývající z plnění této Dohody mezi oběma státy se budou provádět podle příslušné platební dohody mezi smluvními stranami a jiných smluvních dokumentů upravujících tyto otázky.

Článek 10

Smluvní strany budou prohlubovat spolupráci v mezinárodních organizacích cestovního ruchu a uskutečňovat stálou výměnu zkušeností z činnosti v těchto organizacích.

Článek 11

Příslušné orgány cestovního ruchu smluvních stran budou uzavírat protokoly k provádění této Dohody; kdykoliv to budou považovat za nutné, budou hodnotit její plnění a průběh vzájemného cestovního ruchu.

Článek 12

Změny a doplňky k této Dohodě musí být uvedeny v písemné formě a na základě souhlasu obou smluvních stran.

Článek 13

Tato Dohoda vstoupí v platnost dnem jejího podpisu.

Dohoda se uzavírá na období pěti let a bude považována za prodlouženou vždy o další rok, jestliže ji jedna ze smluvních stran nejpozději šest měsíců před skončením příslušného období její platnosti písemně nevypoví.

Sepsáno v Praze dne 30. dubna 1975 ve dvou vyhotoveních, každé v jazyce českém a německém, přičemž obě znění mají stejnou platnost.

Za vládu
Československé socialistické republiky:

Žurek v. r.

Za vládu
Německé demokratické republiky:

Winkler v. r.

95

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 26. června 1975

o Smlouvě mezi Československou socialistickou republikou a Rakouskou republikou o společných státních hranicích

Dne 21. prosince 1973 byla ve Vídni podepsána Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Rakouskou republikou o společných státních hranicích.

Se Smlouvou vyslovilo souhlas Federální shromáždění Československé socialistické republiky a president republiky ji ratifikoval. Ratifikační listiny byly vyměněny v Praze dne 25. dubna 1975.

Podle svého článku 50 vstoupila Smlouva v platnost dnem 24. června 1975.

České znění Smlouvy se vyhlašuje současně.

Ministr:

Ing. **Chňoupek** v. r.

SMLOUVA

mezi Československou socialistickou republikou a Rakouskou republikou o společných státních hranicích

Československá socialistická republika

a

Rakouská republika,

vedeny přáním udržovat i v budoucnu zřetelné státní hranice mezi oběma státy a upravit otázky s tím související, se dohodly uzavřít za tímto účelem smlouvu.

Svými zmocněnci jmenovali:

president Československé socialistické republiky

p. dr. Karla Komárka,

mimořádného vyslance a zplnomocněného ministra Československé socialistické republiky v Rakouské republice,

spolkový president Rakouské republiky

p. dr. Rudolfa Kirchschlägera,

spolkového ministra zahraničních věcí Rakouské republiky,

kteří se po výměně svých plných mocí, jež byly shledány v dobré a náležité formě, dohodli takto:

ČÁST I

Průběh státních hranic

Článek 1

(1) Průběh státních hranic mezi Československou socialistickou republikou a Rakouskou republikou od trojstátního hraničního bodu smluvních států a Německé spolkové republiky až k hraničnímu bodu XI je, vyjma částí státních hranic upravených v článku 2, určen usneseními, která o tom učinila v letech 1920 až 1923 Rozhraničovací komise na základě

článku 27 bodu 6 a článků 29, 30 a 35 mírové smlouvy podepsané v Saint-Germain-en-Laye dne 10. září 1919, jakož i

části II Úmluvy mezi republikou Československou a republikou Rakouskou o vedení rakousko-československé hranice a některých souvislých otázkách, uzavřené v Praze dne 10. března 1921.

Tento průběh státních hranic je potvrzen článkem 5 Státní smlouvy ze dne 15. května 1955 o obnovení

nezávislého a demokratického Rakouska podle stavu ze dne 1. ledna 1938.

(2) Na základě vpředu uvedených ustanovení mírové smlouvy podepsané v Saint-Germain-en-Laye a usnesení Rozhraničovací komise je část státních hranic uvedená v odstavci 1 tam, kde byla stanovena Rozhraničovací komisí střednicí vodních toků, nepohyblivá, to znamená, že je definitivně určena bez ohledu na pozdější změny střednice těchto vodních toků.

Článek 2

(1) Odchylně od ustanovení článku 1 je touto Smlouvou určen průběh státních hranic

1. v hraničním úseku VI (článek 10) od dvojice hraničních znaků 0/1, 0/2 za hraničním bodem VI/6 po hraniční znak 4 za hraničním bodem VI/6 (československá obec Staňkov, okres Jindřichův Hradec, na straně jedné a rakouská městská obec Litschau, politický okres Gmünd, na straně druhé) — příloha 1;
2. v hraničním úseku VI od dvojice hraničních znaků 0/1, 0/2 za hraničním bodem VI/72 po hraniční znak 6 za hraničním bodem VI/72 (československá obec Košťálkov, okres Jindřichův Hradec, na straně jedné a rakouská obec Kautzen, politický okres Waidhofen an der Thaya, na straně druhé) — příloha 2;
3. v hraničním úseku VII od hraničního znaku VII/42 po dvojici hraničních znaků 1a, 1b za hraničním znakem VII/43 (československá obec Vratěnín, okres Znojmo, na straně jedné a rakouská obec Rabesreit, politický okres Waidhofen an der Thaya a rakouská městská obec Drosendorf-Zissersdorf, politický okres Horn, na straně druhé) — příloha 3;
4. v hraničním úseku IX od hraničního bodu 8 za hraničním znakem IX/31 po hraniční znak 2 za hraničním bodem IX/33 a od hraničního bodu 2 za hraničním bodem IX/34 po hraniční znak 0/10 za hraničním bodem IX/34 (československá obec Hrabětice, okres Znojmo, na straně jedné a rakouské obce Neudorf bei Staatz a Wildendürnbach, politický okres Mistelbach, na straně druhé) — příloha 4;
5. v hraničním úseku IX od hraničního znaku 4 za hraničním bodem IX/69 po hraniční bod IX/70 a od hraničního znaku 0/3 za hraničním bodem IX/71 po hraniční bod IX/72 (československá obec Mikulov, okres Břeclav, na straně jedné a rakouská obec Drasenhofen, politický okres Mistelbach, na straně druhé) — příloha 5;
6. v hraničním úseku X od hraničního bodu X po hraniční bod 4 za hraničním bodem X (československá obec Sedlec, okres Břeclav, na straně jedné a rakouská obec Drasenhofen, politický okres Mistelbach, na straně druhé) — příloha 6.

(2) Přílohy 1, 2, 3, 5 a 6 obsahují každá podrobný popis státních hranic, plán státních hranic v měřítku 1 : 2880, polní náčrty v měřítku 1 : 500 nebo 1 : 1000 a seznam souřadnic polygonových bodů. Příloha 4 obsahuje podrobný popis státních hranic, plán státních hranic v měřítku 1 : 2880 a seznam souřadnic polygonových bodů.

(3) Pozdější změny polohy hraničních potoků a hraničních příkopů uvedených v přílohách 1 až 6 nebudou mít žádný vliv na průběh státních hranic.

Článek 3

(1) Od hraničního bodu XI probíhají státní hranice v přímce určené tímto hraničním bodem a hraničním znakem XI ČS až k průsečíku této přímky se střednicí řeky Dyje. Dále sledují až k zaústění řeky Dyje do řeky Moravy střednici řeky Dyje směrem po proudu až k průsečíku střednice řeky Dyje s přímkou, která je určena polohami hraničních znaků XI/6/1 a XI/6/2, danými v době podpisu této Smlouvy a znázorněnými v plánu státních hranic v měřítku 1 : 5000 (příloha 7) a v hraniční mapě v měřítku 1 : 10 000 (příloha 8).

(2) Tam, kde jsou státní hranice určeny střednicí řeky Dyje, jsou pohyblivé, to znamená, že sledují tuto střednici při pozvolných přirozených změnách polohy řeky. Při umělých změnách polohy řeky sledují státní hranice střednici jen potud, pokud se střednice neodchyluje od hraniční čáry platné bezprostředně před započetím stavby více než o jednu čtvrtiny šířky koryta pro střední vodu. Smluvní státy rozumějí pod pojmem takových umělých změn pouze stavební opatření, k nimž dojde v rámci Smlouvy mezi Československou socialistickou republikou a Rakouskou republikou o úpravě vodohospodářských otázek na hraničních vodách ze dne 7. prosince 1967. V téže části státních hranic může být průběh hraniční čáry změněn takovými stavebními opatřeními pouze jednou.

(3) Smluvní státy rozumějí pod pojmem střednice řeky Dyje souvisle a plynule probíhající čáru, která je, pokud to dovoluje její souvislý plynulý průběh, od obou okrajů břehů koryta pro střední vodu stejně vzdálena. Za okraje břehů koryta pro střední vodu se pokládají čáry smáčení břehů řeky — u ostrovů čáry smáčení břehů hlavního ramene — při střední vodě. Střední voda je dána průtokem 45 m^3/s, měřeným v profilu vodočtu Bernhardsthal. Za hlavní rameno se pokládá rameno řeky, které vykazuje při střední vodě větší průtok.

(4) Střednice řeky Dyje podle odstavce 3 daná v době podpisu této Smlouvy je znázorněna v plánu státních hranic v měřítku 1 : 5000 (příloha 7).

Článek 4

(1) Od průsečíku popsaného v článku 3 odstavci 1 druhá věta probíhají státní hranice přímočaře až k průsečíku střednice řeky Moravy s přímkou, kterou určují polohy hraničních znaků XI/6/1 a XI/6/3

dané v době podpisu této Smlouvy a znázorněné v plánu státních hranic v měřítku 1 : 5000 (příloha 7) a v hraniční mapě 1 : 10 000 (příloha 8). Od tohoto průsečíku sledují státní hranice až k zaústění řeky Moravy do řeky Dunaje střednici řeky Moravy směrem po proudu až k průsečíku střednice řeky Moravy s přímkou, kterou určuje poloha dvojice hraničních znaků XI/32 daná v době podpisu této Smlouvy a znázorněná v hraniční mapě v měřítku 1 : 10 000 (příloha 8) a v plánech státních hranic v měřítku 1 : 2500 (přílohy 9 a 10).

(2) Tam, kde jsou státní hranice určeny střednicí řeky Moravy, jsou pohyblivé, to znamená, že sledují tuto střednici při pozvolných přirozených změnách polohy řeky. Při umělých změnách polohy řeky sledují státní hranice střednici jen potud, pokud se střednice neodchyluje od hraniční čáry platné bezprostředně před započetím stavby více než o jednu čtvrtinu šířky koryta pro střední vodu. Smluvní státy rozumějí pod pojmem takových umělých změn pouze stavební opatření, k nimž dojde v rámci Smlouvy mezi Československou socialistickou republikou a Rakouskou republikou o úpravě vodohospodářských otázek na hraničních vodách ze dne 7. prosince 1967. V téže části státních hranic může být průběh hraniční čáry změněn takovými stavebními opatřeními pouze jednou.

(3) Smluvní státy rozumějí pod pojmem střednice řeky Moravy souvisle a plynule probíhající čáru, která je, pokud to dovoluje její souvislý plynulý průběh, od obou okrajů břehů koryta pro střední vodu stejně vzdálena. U regulovaného břehu platí za okraj břehu koryta pro střední vodu průběh vodící hrany koruny záhozu břehového opevnění nebo směrné stavby (dále „berma"), pokud neexistuje souvislá berma, platí myšlená souvislá spojnice mezi přilehlými bermami. U neregulovaného břehu platí za okraj břehu koryta pro střední vodu čára smáčení břehu při stavu vody, který odpovídá výši protilehlé bermy, pokud protilehlá berma neexistuje, odpovídá výši odvozené z berm přilehlých.

(4) Střednice řeky Moravy podle odstavce 3, daná v době podpisu této Smlouvy, je znázorněna v hraniční mapě v měřítku 1 : 10 000 (příloha 8) a mimo to pro část státních hranic od dvojice hraničních znaků XI/19 až k zaústění řeky Moravy do řeky Dunaje plánem státních hranic v měřítku 1 : 2500 (příloha 9).

Článek 5

(1) Od průsečíku popsaného v článku 4 odstavci 1 druhá věta probíhají státní hranice přímočaře až k průsečíku střednice hlavního plavebního koryta řeky Dunaje s přímkou, kterou určují polohy hraničních znaků XI/32 ČS a P 1 Ö dané v době podpisu této Smlouvy a znázorněné v hraniční mapě v měřítku 1 : 10 000 (příloha 8) a v plánech státních hranic v měřítku 1 : 2500 (přílohy 9 a 10). Od tohoto průsečíku státní hranice sledují střednici hlavního plavebního koryta řeky Dunaje (článek 6) až k průsečíku této střednice s přímkou určenou hraničním znakem XI/33 a hraničním bodem XII. Potom probíhají v této přímce až k hraničnímu bodu XII.

(2) Tam, kde jsou státní hranice určeny střednicí hlavního plavebního koryta řeky Dunaje, jsou pohyblivé, to znamená, že sledují tuto střednici při pozvolných přirozených změnách hlavního plavebního koryta. Při umělých změnách hlavního plavebního koryta sledují státní hranice tuto střednici jen potud, pokud se střednice neodchyluje více než o 100 m od hraniční čáry, která se podle článku 25 zjistí před zahájením stavby a znázorní v měřítku 1 : 2500, a pokud zůstává uvnitř okrajů břehů řeky Dunaje daných v době podpisu této Smlouvy a znázorněných v plánu státních hranic v měřítku 1 : 2500 (příloha 10). Smluvní státy rozumějí pod pojmem takových umělých změn pouze stavební opatření, k nimž dojde v rámci Smlouvy mezi Československou socialistickou republikou a Rakouskou republikou o úpravě vodohospodářských otázek na hraničních vodách ze dne 7. prosince 1967.

(3) Smluvní státy rozumějí pod pojmem střednice hlavního plavebního koryta řeky Dunaje souvisle a plynule probíhající čáru složenou z přímek a kruhových oblouků, pokud možno stejně vzdálenou od obou čar ohraničujících hlavní plavební koryto. Poloměry kruhových oblouků nemají být voleny pokud možno menší než 800 m.

(4) Střednice hlavního plavebního koryta řeky Dunaje podle odstavce 3 daná v době podpisu této Smlouvy je znázorněna v plánu státních hranic v měřítku 1 : 2500 (příloha 10).

Článek 6

(1) Smluvní státy rozumějí pod pojmem „hlavní plavební koryto" podle článku 5 tu část řečiště nejméně 100 m širokou, ohraničenou souvisle probíhajícími čarami a používanou velkoplavbou za malé vody, která má při „étiage navigable" (plavební malá voda), zjištěné naposledy Dunajskou komisí, průběžnou minimální plavební hloubku 2,50 m.

(2) Tam, kde se vyskytuje udaná průběžná minimální plavební hloubka 2,50 m pouze v šířce menší než 100 m nebo se nevyskytuje vůbec, platí za hlavní plavební koryto ta část řečiště používaná velkoplavbou při malé vodě a ohraničená souvisle probíhajícími čarami, která při plavební malé vodě (odstavec 1) vykazuje v šířce 100 m největší hloubky.

(3) Na přechodech z částí hlavního plavebního koryta uvedených v odstavci 1 do části hlavního plavebního koryta uvedených v odstavci 2, nebo obráceně, se hlavní plavební koryto zjistí tak, že se ohraničující čáry přechodů spojí souvisle a plynule probíhajícími čarami. Tyto přechody je třeba umístit do částí hlavního plavebního koryta uvedených v odstavci 1 a nesmějí být delší než 300 m.

Článek 7

Od hraničního bodu XII až k hraničnímu bodu XII/14 je průběh státních hranic určen usneseními, která o tom učinila Rozhraničovací komise uvedená v článku 1 odstavci 1, v letech 1920 až 1923 na základě článku 27 bodu 6, jakož i článku 29, 30 a 35 mírové smlouvy podepsané v Saint-Germain-en-Laye dne 10. září 1919 a potvrzen článkem 5 Státní smlouvy ze dne 15. května 1955 o obnovení nezávislého a demokratického Rakouska podle stavu ze dne 1. ledna 1938.

Článek 8

Od hraničního bodu XII/14 až k trojstátnímu hraničnímu bodu smluvních států a Maďarské lidové republiky je průběh státních hranic určen usneseními, která o tom učinila Rozhraničovací komise v roce 1922 na základě článku 27 bodu 5, jakož i článků 29, 30 a 35 mírové smlouvy podepsané v Saint-Germain-en-Laye dne 10. září 1919, a potvrzen článkem 5 Státní smlouvy ze dne 15. května 1955 o obnovení nezávislého a demokratického Rakouska podle stavu ze dne 1. ledna 1938.

Článek 9

Státní hranice ohraničují výsostná území smluvních států jak na zemském povrchu, tak svislým směrem ve vzdušném prostoru i pod zemským povrchem. Tato zásada platí zejména také pro průběh státních hranic v nadzemních i podzemních zařízeních všeho druhu.

Článek 10

Státní hranice jsou nadále rozděleny na hraniční úseky I až XII stanovené Rozhraničovací komisí uvedenou v článku 1 odstavci 1. Část státních hranic uvedená v článku 8, o kterou byly prodlouženy československo-rakouské státní hranice v důsledku úprav státních hranic provedených mezi Československem a Maďarskem podle článku 1 bodu 4 písmeno c) mírové smlouvy s Maďarskem podepsané v Paříži dne 10. února 1947, je zahrnuta do hraničního úseku XII.

Článek 11

(1) Státní hranice jsou v částech, kde to dovoluje místní situace, zpravidla vyznačeny přímo, to je hraničními znaky osazenými v hraniční čáře. Všechny ostatní části jsou vyznačeny nepřímo hraničními znaky osazenými zpravidla zdvojeně nebo střídavě mimo hraniční čáru.

(2) Mezi přímo vyznačenými hraničními body probíhají státní hranice v matematicky určených čarách, které jsou zpravidla přímé nebo lomené.

(3) Mezi nepřímo vyznačenými hraničními body probíhají státní hranice v matematicky určených nebo jen v plynulých čarách.

Článek 12

Státní hranice mezi Československou socialistickou republikou a Rakouskou republikou jsou v době podpisu této Smlouvy vyznačeny těmito hraničními znaky:

a) kulatým sloupem na trojstátním hraničním bodu smluvních států a Německé spolkové republiky;

b) základními hraničními mezníky na počátku ostatních hraničních úseků;

c) hlavními, meziřehlými nebo doplňkovými hraničními mezníky uvnitř hraničních úseků podle důležitosti hraničních bodů, dřevěnými kůly ve zvláštních výjimečných případech;

d) trojbokým jehlanem na trojstátním hraničním bodu smluvních států a Maďarské lidové republiky.

Článek 13

Pokud dojde na vodních tocích uvedených v článcích 1 až 4 k náhlým přirozeným změnám, postarají se smluvní státy v rámci Smlouvy mezi Československou socialistickou republikou a Rakouskou republikou o úpravě vodohospodářských otázek na hraničních vodách ze dne 7. prosince 1967, pokud tomu nebrání podstatné vodohospodářské zájmy nebo ekonomické důvody, o to, aby střednice těchto vodních toků byla podle možnosti znovu uvedena do polohy shodné s hraniční čarou podle této Smlouvy o společných státních hranicích.

ČÁST II

Ustanovení o přechodu částí území se zřetelem k úpravám hraničních toků

Článek 14

(1) Podle článku 4 odstavce 1 připadají části výsostného území Československé socialistické republiky v oblasti průpichů řeky Moravy IV, VI, X, XII, XIII, XIV, XV a XVIa o celkové výměře 164,80 ha, znázorněné v plánu v měřítku 1 : 2500 (příloha 11) k výsostnému území Rakouské republiky. Nemovitosti, včetně staveb, zařízení a porostů, nacházející se na těchto částech území přecházejí do vlastnictví Rakouské republiky (Spolku).

(2) Podle článku 4 odstavce 1 připadají části výsostného území Rakouské republiky v oblasti průpichů řeky Moravy II, III, V, VII, IX, XI, XVI, XVII a XVIII o celkové výměře 148,27 ha, znázorněné v plánu v měřítku 1 : 2500 (příloha 11) k výsostnému území Československé socialistické republiky. Nemovitosti, včetně staveb, zařízení a porostů, nacházející se na těchto částech území, přecházejí do vlastnictví Československé socialistické republiky.

Článek 15

(1) Podle článku 2 odstavce 1 připadají k výsostnému území Rakouské republiky tyto části výsostného území Československé socialistické republiky:

v případě uvedeném pod číslem 1 citovaného ustanovení Smlouvy části území o celkové výměře 220 m², znázorněné v plánu v měřítku 1 : 500 (příloha 12);

v případě uvedeném pod číslem 2 části území o celkové výměře 1024 m², znázorněné v plánu v měřítku 1 : 500 (příloha 13);

v případě uvedeném pod číslem 3 části území o celkové vyměře 2682 m², znázorněné v plánu v měřítku 1 · 1000 (příloha 14);

v případě uvedeném pod číslem 5 části území o celkové výměře 722 m², znázorněné v plánu v měřítku 1 : 500 (příloha 16);

v případě uvedeném pod číslem 6 části území o celkové výměře 174 m², znázorněné v plánu v měřítku 1 : 500 (příloha 17).

Nemovitosti, včetně staveb, zařízení a porostů, nacházející se na těchto částech území přecházejí do vlastnictví Rakouské republiky (Spolku).

(2) Podle článku 2 odstavce 1 připadají k výsostnému území Československé socialistické republiky tyto části výsostného území Rakouské republiky:

v případě uvedeném pod číslem 1 citovaného ustanovení Smlouvy části území o celkové výměře 191 m², znázorněné v plánu v měřítku 1 : 500 (příloha 12);

v případě uvedeném pod číslem 2 části území o celkové výměře 1309 m², znázorněné v plánu v měřítku 1 : 500 (příloha 13);

v případě uvedeném pod číslem 3 části území o celkové výměře 2600 m², znázorněné v plánu v měřítku 1 : 1000 (příloha 14);

v případě uvedeném pod číslem 4 části území o celkové výměře 165 400 m², znázorněné v plánu v měřítku 1 : 2880 (příloha 15);

v případě uvedeném pod číslem 5 části území o celkové výměře 566 m², znázorněné v plánu v měřítku 1 : 500 (příloha 16);

v případě uvedeném pod číslem 6 části území o celkové výměře 56 m², znázorněné v plánu v měřítku 1 : 500 (příloha 17).

Nemovitosti, včetně staveb, zařízení a porostů, nacházející se na těchto částech území, přecházejí do vlastnictví Československé socialistické republiky.

Článek 16

Převodem vlastnictví podle článků 14 a 15 zanikají, pokud není dohodnuto jinak, všechna veřejná a soukromá práva k převáděným nemovitostem.

Článek 17

(1) V případě, že budou převodem vlastnictví podle článků 14 a 15 poškozeny ve svých právech k převáděným nemovitostem třetí osoby, poskytne smluvní stát, na jehož výsostném území se nemovitosti před převodem vlastnictví nalézají, těmto třetím osobám přiměřenou náhradu; vůči smluvnímu státu, do jehož vlastnictví nemovitosti přejdou, nemohou třetí osoby uplatňovat žádné nároky.

(2) Smluvní státy odstraní před vstupem této Smlouvy v platnost všechna zařízení vytvořená na nemovitostech uvedených v článcích 14 a 15 a mající vztah k státním hranicím, pokud neslouží k vyměřování a vyznačování státních hranic.

ČÁST III

Vyměřování a vyznačování státních hranic

Článek 18

(1) Smluvní státy se zavazují, že vyměřováním a vyznačováním státních hranic budou pečovat o to, aby byl průběh státních hranic vždy zřetelný a zajištěný.

(2) Na části státních hranic na řece Moravě (článek 4) od dvojice hraničních znaků XI/19 až k zaústění řeky Moravy do řeky Dunaje se na tabuli u každého hraničního znaku zřetelně vyznačí podle výsledků posledního zaměření vzdálenost hraničního znaku od čáry státních hranic.

(3) Na části státních hranic na řece Dunaji (článek 5) jsou hraničními znaky dvojice profilových kamenů osazených na březích. Na každém profilovém kameni se zřetelně vyznačí podle výsledků posledního zaměření jeho vzdálenost od čáry státních hranic.

Článek 19

(1) Smluvní státy poskytnou na své náklady, bez ohledu na hraniční úseky, potřebné měřické odborníky pro vyměřování a vyznačování státních hranic.

(2) Při dodržení ustanovení odstavců 4 a 5 a článku 20 poskytne na vlastní náklady potřebný materiál, pracovní síly, vozidla, plavidla a nářadí (stroje, nástroje, měřicí přístroje apod.)

a) Rakouská republika pro hraniční úseky I, III, IV, VI, X, XII a v hraničním úseku XI pro pravý břeh řeky Dyje, Moravy a Dunaje;

b) Československá socialistická republika pro hraniční úseky II, V, VII, VIII, IX a v hraničním úseku XI pro levý břeh řeky Dyje, Moravy a Dunaje.

(3) Od použití ustanovení odstavce 2 lze upustit po vzájemné dohodě, vyžadují-li to důvody hospodárnosti nebo účelnosti. Přitom je žádoucí, aby se obě strany snažily o vyrovnání poskytnutých prací, výkonů a materiálu, pokud možno v naturální formě.

(4) Budou-li stavebními opatřeními na státních hranicích, zejména regulací vodních toků nebo stavbou silnic a cest poškozeny, zničeny nebo odstraněny hraniční znaky, učiní smluvní státy nezávisle na ustanovení odstavce 2 příslušná opatření, pokud jde o poskytnutí materiálu a potřebných pracovních sil, vozidel, plavidel a nářadí.

(5) Dále smluvní státy učiní zvláštní opatření, jestliže v hraničním úseku XI bude třeba vyměřit nebo vyznačit průběh státních hranic na mostech nebo jiných viditelných stavbách nacházejících se ve vodních tocích. Totéž platí o opatřeních uvedených v článcích 24 a 25.

Článek 20

Poškodil-li či zničil-li státní občan jednoho z obou smluvních států hraniční znak, nese tento smluvní stát, bez ohledu na případné ručení škůdce nebo jiné osoby třetí, veškeré náklady na opravu nebo obnovení. Pokud smluvní stát, mající podle první věty povinnost nésti náklady, poskytne náhrady za opravení nebo obnovení hraničního znaku, přecházejí na něj nároky, které z důvodů poškození nebo zničení hraničního znaku přísluší druhému smluvnímu státu vůči škůdci nebo jiné třetí osobě.

Článek 21

Osoby uvedené v článku 19 odstavcích 1 a 2 nesmějí být po dobu své činnosti vykonávané podle této Smlouvy na výsostném území druhého smluvního státu ozbrojeny a musí být státními občany pouze toho smluvního státu, který je vysílá. Pokud jsou tyto osoby příslušníky vojensky organizovaných složek, smějí tuto činnost vykonávat ve stejnokroji své složky.

Článek 22

(1) Smluvní státy bez ohledu na ustanovení článku 23 společně přezkoušejí každých deset roků hraniční znaky a zajistí odstranění zjištěných nedostatků.

(2) První společné přezkoušení hraničních znaků bude zahájeno nejpozději dva roky po vstupu v platnost této Smlouvy.

Článek 23

(1) Vyžádá-li si to nezbytně zřetelnost průběhu státních hranic, učiní smluvní státy i mimo pravidelná společná přezkoušení hraničních znaků (článek 22) opatření potřebná k zaměření a vyznačení průběhu státních hranic.

(2) Prohlásí-li jeden smluvní stát, že byl přemístěn hraniční znak, přezkoumají smluvní státy i mimo pravidelné společné přezkoušení hraničních znaků jeho polohu a v případě potřeby přemístí hraniční znak na správné místo. O výsledku přezkoušení polohy hraničního znaku se vyhotoví zápis a podle potřeby i doplňovací polní náčrt (článek 39).

Článek 24

(1) Při pravidelném společném přezkoušení hraničních znaků (článek 22) se bez ohledu na ustanovení odstavce 2 zjistí, zda se vodní toky, v nichž nebo v jejichž blízkosti byla stanovena čára státních hranic, od posledního společného pravidelného přezkoušení hraničních znaků co do své polohy změnily; v případě potřeby se o tom vyhotoví zápisy a doplňovací polní náčrty (článek 39).

(2) Při pravidelném společném přezkoušení hraničních znaků se znovu určí hlavní plavební koryto řeky Dunaje (článek 6) na základě snímkování dna řečiště, které provedou společně oba smluvní státy, a znázorní se v plánu v měřítku 1 : 2500. S přihlédnutím k ustanovení článku 5 odstavce 2 se čára státních hranic stanoví společně a znázorní se v plánu.

(3) Dojde-li k náhlé přirozené změně polohy vodního toku, v němž nebo v jehož blízkosti byla stanovena čára státních hranic, provedou smluvní státy na žádost jednoho ze smluvních států i mimo pravidelné společné přezkoušení hraničních znaků společně opatření podle odstavce 1 nebo odstavce 2.

(4) Dojde-li na základě Smlouvy mezi Československou socialistickou republikou a Rakouskou republikou o úpravě vodohospodářských otázek na hraničních vodách ze dne 7. prosince 1967 k úpravě vodního toku, v němž nebo v jehož blízkosti byla stanovena čára státních hranic, zjistí smluvní státy po ukončení úpravy i mimo pravidelné společné přezkoušení hraničních znaků, zda se úpravou poloha tohoto vodního toku změnila; v případě potřeby se o tom vyhotoví zápis a doplňovací polní náčrty.

Článek 25

(1) Jestliže budou stavebními opatřeními způsobeny umělé změny střednice řeky Dyje nebo řeky Moravy, určí se společně před těmito opatřeními v daném prostoru na základě vyměření čára státních hranic platná bezprostředně před zahájením stavby.

(2) Jestliže stavebními opatřeními budou způsobeny umělé změny střednice hlavního plavebního koryta řeky Dunaje, zjistí se znovu před těmito opatřeními v daném prostoru na základě snímkování dna řečiště, které provedou společně oba smluvní státy, střednice hlavního plavebního koryta řeky Dunaje a znázorní se v plánu v měřítku 1 : 2500. S přihlédnutím k ustanovení článku 5 odstavce 2 se čára státních hranic stanoví společně a znázorní se v plánu.

Článek 26

(1) Tvar, rozměry, materiál, vzhled a označení hraničních znaků v částech státních hranic, které jsou uvedeny v článcích 1, 7 a 8, byly stanoveny Rozhraničovací komisí. Od tohoto ustanovení se lze odchýlit po vzájemné dohodě, pokud je to účelné.

(2) Tvar, rozměry, materiál, vzhled a označení hraničních znaků v částech státních hranic, které jsou uvedeny v článcích 2 až 5, mohou být po vzájemné dohodě rovněž změněny, pokud je to účelné.

(3) Právě tak lze, kde je to zapotřebí, osadit další hraniční znaky, přemístit ohrožené hraniční znaky na bezpečná místa a pozměnit přímé vyznačení čáry státních hranic na nepřímé nebo naopak.

Článek 27

Práce podle této Smlouvy, které jsou spojeny s vyměřováním, musí být prováděny pod společným vedením měřických odborníků obou smluvních států.

Článek 28

Bude-li třeba obnovit trojstátní hraniční znak, dohodnou se o tom smluvní státy se zúčastněným třetím státem.

Článek 29

(1) Smluvní státy se postarají o to, aby majitelé pozemků a zařízení všeho druhu, které leží na státních hranicích nebo v jejich blízkosti, jakož i jiní oprávnění uživatelé takovýchto pozemků nebo zařízení strpěli práce potřebné k vyměřování a k vyznačování státních hranic, zejména osazování nebo umísťování hraničních znaků a měřických značek, jakož i dopravu potřebného materiálu s tím spojenou Tento závazek platí též pro všechny fyzické a právnické osoby, které jsou oprávněny k vyhledávání nebo dobývání nerostného bohatství. Při vyměřovacích a vyznačovacích pracích na státních hranicích je nutno dbát toho, aby byly co nejvíce šetřeny veřejné a soukromé zájmy.

(2) Nároky osob uvedených v odstavci 1 na náhradu se řídí právem smluvního státu, na jehož výsostném území pozemky nebo zařízení leží. Nároky na náhradu vůči druhému smluvnímu státu jsou vyloučeny.

Článek 30

(1) Smluvní státy se zavazují, že budou udržovat a v případě potřeby zřizovat stabilizaci trigonometrických a polygonových bodů nutných k vyměřování státních hranic. Dále se zavazují, bude-li to zapotřebí, obnovovat signalizaci těchto bodů. Tyto body mohou být při vyměřovacích pracích použity osobami obou smluvních států uvedenými v článku 19 odstavci 1.

(2) Opatření podle odstavce 1 provede ten smluvní stát, na jehož výsostném území jsou trigonometrické a polygonové body umístěny; jsou-li tyto body na hraniční čáře, platí pro tato opatření ustanovení článku 19 odstavců 2 až 5.

(3) Smluvní státy poskytnou Stálé československo-rakouské hraniční komisi (článek 35) pro její potřebu výsledky měření a výpočtů týkající se bodů uvedených v odstavci 1.

ČÁST IV

Ochrana a udržování vyznačení státních hranic

Článek 31

Smluvní státy budou vhodnými opatřeními chránit hraniční znaky, měřické značky a jiná zařízení sloužící k vyznačení státních hranic před přemístěním, zničením, poškozením a používáním v rozporu s jejich účelem.

Článek 32

(1) Smluvní státy se postarají o to, aby na jejich výsostném území byl podél suché části hraniční čáry udržován volný pruh o šířce 1 m a kolem každého hraničního znaku osazeného mimo hraniční čáru (nepřímé vyznačení) volná kruhová plocha o poloměru 1 m, neporostlé stromy a keři. To platí i pro jiné porosty zhoršující viditelnost hraničních znaků. Tato ustanovení se však nevztahují na ochranné porosty a chráněné lesy.

(2) Nároky na náhradu vyplývající z opatření provedených podle odstavce 1 se řídí právem smluvního státu, na jehož výsostném území byla opatření provedena. Nároky na náhradu vůči druhému smluvnímu státu jsou vyloučeny.

Článek 33

(1) Na částech území uvedených v článku 32 nesmějí být budována nijaká zařízení. To se však netýká zařízení sloužících veřejnému provozu, odbavování na hraničních přechodech nebo ochraně státních hranic, jakož i vedení všeho druhu, která přetínají státní hranice v úhlu větším než 45° a menším než 135°.

(2) Jestliže jakákoli zařízení existující ke dni vstupu v platnost této Smlouvy budou v této nebo pozdější době zcela zpustlá, zničena nebo zrušena, bude třeba je odstranit.

Článek 34

(1) V čáře státních hranic nesmějí být umísťována žádná označení vlastnictví. Ohraničení přilehajících pozemků lze vyznačit jen směrovníky, které musí být vzdáleny nejméně 3 m od čáry státních hranic.

(2) V případě, že by měly být prováděny práce k vyhledávání nebo dobývání nerostného bohatství uvnitř pruhu 50 m po obou stranách státních hranic, stanoví smluvní státy společně nutná opatření k zajištění průběhu státních hranic.

ČÁST V

Stálá československo-rakouská hraniční komise

Článek 35

(1) K provádění úkolů uvedených v článcích 18 a 19, jakož i v článcích 22 až 27 se zřizuje Stálá československo-rakouská hraniční komise (dále jen „Komise").

(2) Komise se skládá z československé a rakouské delegace, každé o třech členech. Smluvní státy jmenují členy svých delegací a pro případ potřeby náhradníky. Smluvní státy mohou přizvat podle své potřeby experty a pomocné síly.

(3) Smluvní státy určí z jimi jmenovaných členů předsedy svých delegací a z dalších členů nebo náhradníků jednoho zástupce předsedy. Předsedové a jejich zástupci jsou oprávněni vstupovat spolu v přímý styk.

(4) Smluvní státy hradí náklady na jimi jmenované členy a náhradníky včetně nákladů na jimi přizvané experty a pomocné síly. Ostatní náklady vzniklé v souvislosti s činností Komise hradí smluvní státy, pokud není dohodnuto jinak, rovným dílem.

Článek 36

Komisi přísluší zejména:

a) stanovit pracovní plán a způsob provádění vyměřování a vyznačování státních hranic a řídit a kontrolovat provádění těchto prací;

b) rozhodovat na základě ustanovení článku 19 odstavce 3 o výjimkách z ustanovení článku 19 odstavce 2 a dohodnout podle článku 19 odstavců 4 a 5 poskytnutí materiálu a potřebných pracovních sil, vozidel, plavidel a nářadí;

c) stanovit směrnice pro vyměřování a vyznačování státních hranic, jakož i vzory podkladů k doplňování měřických údajů o státních hranicích;

d) přezkušovat a schvalovat zápisy a doplňovací polní náčrty vyhotovené měřickými odborníky (článek 39 odstavec 1);

e) rozhodovat o opatřeních podle článku 26;

f) vést evidenci podle článku 39 odstavce 2.

Článek 37

(1) Komise není oprávněna měnit průběh státních hranic.

(2) Komise může v případě potřeby předkládat příslušným úřadům smluvních států návrhy na změny státních hranic.

Článek 38

Zjistí-li Komise nesrovnalosti v měřických údajích schválených Rozhraničovacími komisemi (článek 1 odstavec 1 a článek 8) nebo v přílohách 1 až 10 této Smlouvy, objasní tyto nesrovnalosti tak, že vezme v úvahu všechny podklady použité k sestavení měřických údajů. Nelze-li nesrovnalosti objasnit jen z těchto podkladů, je třeba vzít v úvahu také zjištění na místě.

Článek 39

(1) O každé změně nebo doplnění vyznačení státních hranic, o nichž Komise rozhodla, a o všech jejích zjištěních podle článku 38 se sepíší zápisy ve dvou vyhotoveních, obě v jazycích smluvních států, a pokud je třeba, vyhotoví se doplňovací polní náčrty.

(2) Komise povede účelným způsobem v evidenci:

a) změny, doplňky a zjištění uvedené v odstavci 1;

b) opatření, která učinila podle článku 23 odstavce 2 a článků 24 a 25;

c) souřadnice, které zjistila pro nevyznačené lomové body čáry státních hranic;

d) změny a doplňky vyznačení státních hranic, k nimž došlo po vzájemné dohodě před vstupem této Smlouvy v platnost, jakož i zjištění ve smyslu článku 38.

(3) O vyhotovování a rozmnožování doplňovacích polních náčrtů, jakož i o vedení evidence podle odstavce 2 platí přiměřeně ustanovení článku 19, pokud Komise z důvodů zjednodušení postupu a úspornosti nerozhodne jinak.

Článek 40

(1) Komise se schází k zasedáním nebo prohlídkám státních hranic, jestliže se obě delegace na tom dohodnou, nebo jestliže o to požádá jeden ze smluvních států diplomatickou cestou.

(2) Komise se schází ke svým zasedáním, není-li dohodnuto jinak, střídavě na výsostných územích smluvních států.

Článek 41

(1) Zasedání Komise řídí předseda delegace smluvního státu, na jehož výsostném území se zasedání koná. Jednání Komise se vedou v jazycích smluvních států. Prohlídky státních hranic (článek 40) řídí předsedové delegací ve vzájemné dohodě.

(2) O každém zasedání a o každé prohlídce státních hranic sepíše Komise zápis ve dvou vyhotoveních, obě v jazycích smluvních států. Zápis podepíší přítomní členové obou delegací.

(3) Delegace Komise používají pečetidlo a razítko se znakem svého státu, názvem Komise a označením delegace.

Článek 42

(1) K rozhodnutí Komise je potřebí shody obou delegací. Rozhodnutí Komise se stává právně závazným po svém schválení v souladu s vnitrostátními předpisy smluvních států. Předsedové delegací se vzájemně uvědomí o výsledku vnitrostátního schvalovacího řízení.

(2) Nemohou-li se delegace shodnout, podají o tom svým vládám zprávu s vysvětlením stavu věci a poukazem na rozdílnost názorů. Smluvní státy budou usilovat o řešení sporných záležitostí ve vzájemné shodě.

ČÁST VI

Překračování státních hranic

Článek 43

(1) Smluvní státy vybaví osoby, které pověřují podle článku 19 nebo článku 35 prováděním úkolů a prací vyplývajících z této Smlouvy, průkazem pro překračování státních hranic (hraniční průkaz) podle vzorů uvedených v příloze 18; v Československé socialistické republice vydává hraniční průkazy federální ministerstvo vnitra, v Rakouské republice spolkové ministerstvo vnitra.

(2) Hraniční průkazy mohou být vydávány s dobou platnosti až na pět let a nabývají platnosti vidováním úřadem druhého smluvního státu příslušným pro vydávání hraničních průkazů. Hraniční průkazy se vidují na dobu jejich platnosti. Vydávání a vidování hraničních průkazů nepodléhá poplatkům ani správním dávkám.

(3) Smluvní státy jsou oprávněny vidování hraničních průkazů odepřít nebo již provedené vidování odvolat. Vidování hraničního průkazu je třeba odepřít nebo již provedené vidování neprodleně odvolat, jestliže držitel hraničního průkazu je na výsostném území smluvního státu, jehož úřad by měl provést nebo již provedl vidování jeho hraničního průkazu, podezřelý z trestného činu nebo podléhá trestnímu stíhání nebo výkonu trestu. Smluvní státy nesmějí držitele hraničních průkazů, u nichž bylo vidování odvoláno, pověřovat již prováděním žádných úkolů a prací vyplývajících z této Smlouvy a musí jim průkazy neprodleně odejmout.

Článek 44

(1) Držitelé hraničních průkazů uvedených v článku 43 jsou oprávněni překračovat státní hranice za účelem provádění úkolů a prací vyplývajících z této Smlouvy také mimo hraniční přechody určené pro veřejný cestovní ruch a zdržovat se na výsostném území druhého smluvního státu v potřebné vzdálenosti od státních hranic; na výsostné území druhého smluvního státu ve vzdálenosti více než 100 m od státních hranic — v době od západu do východu slunce bez zřetele na vzdálenost od státních hranic — smějí však vstoupit a zdržovat se tam jen v přítomnosti člena nebo náhradníka delegace, nebo měřického odborníka podle článku 19 odstavce 1 nebo pohraničního orgánu nebo vojenské osoby druhého smluvního státu.

(2) Předseda jedné delegace je povinen předem oznámit zamýšlené překročení státních hranic držiteli hraničních průkazů svého smluvního státu předsedovi druhé delegace s uvedením místa, doby a účelu překročení státních hranic, jakož i délky činnosti na výsostném území druhého smluvního státu. Toto oznámení je třeba učinit nejpozději 48 hodin před zamýšleným překročením státních hranic. Způsob oznamování stanoví Komise. Potrvá-li tato činnost bez přerušení déle než jeden den, nebudou všechna další k tomu potřebná překročení státních hranic již zvláště oznamována. Dojde-li k přerušení činnosti delšímu než sedm dní, musí být její pokračování předsedovi druhé delegace znovu oznámeno.

(3) Oznámení podle odstavce 2 není zapotřebí, jestliže zahájení a místo činnosti byly přesně stanoveny Komisí.

(4) Smluvní státy jsou povinny o činnosti vyplývající z této Smlouvy a s tím spojeným překračováním státních hranic předem vyrozumět své příslušné pohraniční kontrolní orgány.

(5) Držitelé hraničních průkazů uvedených v článku 43 jsou povinni je předložit na požádání orgánům smluvních států uvedeným v odstavci 1.

(6) Hraniční průkazy budou po uplynutí doby své platnosti neprodleně vráceny úřadu, který je vydal.

Článek 45

(1) Držitelé hraničních průkazů uvedených v článku 43 nesmějí být na výsostném území druhého smluvního státu zatčeni nebo zadrženi pro výkon úkolů nebo prací, kterými jsou pověřeni podle této Smlouvy; předměty nutné pro jejich osobní potřebu, jakož i materiál, vozidla, plavidla, nářadí (stroje, nástroje, měřicí přístroje apod.), podklady, doklady a razítka, které mají s sebou, nesmějí být zabaveny.

(2) Smluvní státy se zavazují postarat se o osobní ochranu a fyzickou bezpečnost držitelů hraničních průkazů uvedených v článku 43, jakož i o nedotknutelnost jejich podkladů, dokladů a razítek, které mají s sebou pro výkon své činnosti.

(3) Bude-li držitel hraničního průkazu vydaného jedním ze smluvních států podle článku 43 při výkonu úkolů a prací, kterými byl pověřen podle této Smlouvy, v důsledku nehody způsobené opatřeními druhého smluvního státu týkajícími se státních hranic usmrcen nebo zraněn nebo bude-li věc, kterou má s sebou, poškozena nebo zničena, poskytne náhradu plné škody oprávněnému smluvní stát, který vydal hraniční průkaz, pokud poškozený nezavinil nehodu úmyslně nebo hrubou nedbalostí; všechny ostatní otázky náhrady škody se řídí právem tohoto smluvního státu.

(4) Bude-li vůči jednomu ze smluvních států uplatněn nárok podle odstavce 3, vyrozumí o tom diplomatickou cestou druhý smluvní stát spolu s předáním podkladů, které má k dispozici. Druhý smluvní stát provede potřebná šetření a sdělí k tomu stejnou cestou v přiměřené lhůtě své stanovisko.

(5) Pokud smluvní stát poskytl podle odstavce 3 náhradu škody, odškodní ho druhý smluvní stát. Také za jiná plnění, která poskytl jeden smluvní stát v souvislosti s nehodou na základě právního nároku, mu poskytne druhý smluvní stát náhradu za předpokladu, že poškozený nezavinil nehodu úmyslně nebo hrubou nedbalostí.

Článek 46

(1) Materiál k provádění úkolů a prací vyplývajících z této Smlouvy převážený z výsostného území jednoho smluvního státu na výsostné území druhého smluvního státu je osvobozen od všech dovozních a vývozních poplatků.

(2) Vozidla, plavidla a nářadí (stroje, nástroje, měřicí přístroje apod.) nepodléhají dovozním a vývozním poplatkům za předpokladu, že budou nejpozději do měsíce po provedení úkolů a prací vyvezeny zpět; odpadá přitom i složení jistoty. Pokud takové zboží nebylo vyvezeno zpět, nutno zaplatit poplatky, ledaže se zpětný vývoz neuskutečnil pro úplné opotřebení nebo zánik zboží.

(3) Osoby uvedené v článcích 19 a 35 mohou vzít s sebou pro svou osobní potřebu cestovní potřeby včetně potravin, nápojů, léků a tabákových výrobků bez dovozních a vývozních poplatků v množství přiměřeném délce pobytu na výsostném území druhého smluvního státu.

(4) Zboží, které podle odstavců 1, 2 a 3 poplatkům nepodléhá, je osvobozeno od dovozních a vývozních zákazů a omezení.

(5) Smluvní státy vzájemně zajistí pro dovoz, vývoz a průvoz zboží potřebného k provedení úkolů a prací vyplývajících z této Smlouvy úlevy při celním projednávání a dohledu. Zejména může být upuštěno od vystavování celních dokladů.

ČÁST VII

Závěrečná ustanovení

Článek 47

(1) Rozdílnosti názorů týkající se provádění nebo výkladu této Smlouvy budou řešeny příslušnými místy smluvních států.

(2) Jestliže nebude možno vyřešit rozdílnost názorů tímto způsobem, bude předložena na požádání jednoho smluvního státu rozhodčímu soudu.

(3) Rozhodčí soud bude ustaven ad hoc tak, že smluvní státy určí do tří měsíců poté, kdy jeden z nich oznámil svůj úmysl obrátit se na rozhodčí soud, ze svých státních občanů po jednom rozhodci, a že se takto určení rozhodci dohodnou na příslušníku třetího státu jako na předsedovi. Nedojde-li k dohodě o předsedovi do šesti měsíců poté, kdy jeden smluvní stát oznámil svůj úmysl obrátit se na rozhodčí soud, a nebude-li dohodnuto jinak, platí pro určení předsedy příslušná ustanovení článku 45 Úmluvy o pokojném řešení mezinárodních sporů ze dne 18. října 1907.

(4) Rozhodčí soud rozhoduje podle této Smlouvy, jakož i podle mezinárodního obyčejového práva a obecně uznávaných právních zásad.

(5) Rozhodčí soud rozhoduje většinou hlasů. Jeho rozhodnutí jsou závazná. Smluvní státy hradí výlohy svých rozhodců; ostatní výlohy hradí smluvní státy stejným dílem. V ostatním si upraví řízení rozhodčí soud sám.

Článek 48

Dnem vstupu v platnost této Smlouvy pozbývají platnosti:

1. část VII Úmluvy mezi republikou Československou a republikou Rakouskou o vedení rakousko-československé hranice a některých souvislých otázkách ze dne 10. března 1921;
2. části I, VIII, IX a X a články 68 a 69 části XI Smlouvy mezi republikou Československou a republikou Rakouskem o úpravě právních poměrů na státní hranici popsané v článku 27 bod 6 mírové smlouvy mezi mocnostmi spojenými a sdruženými a Rakouskem podepsané v Saint-Germain-en-Laye dne 10. září 1919 (Hraniční statut), ze dne 12. prosince 1928;
3. články 2 a 3 Dohody mezi vládou Československé republiky a spolkovou vládou republiky Rakousko o označení hranic v souvislosti s provozem vltavské elektrárny u Lipna ze dne 22. října 1958.

Článek 49

Tato Smlouva se uzavírá na neurčitou dobu. Ustanovení jejích částí I a II, článků 47 a 48, jakož i tohoto článku nelze vypovědět. Ostatní ustanovení této Smlouvy lze vypovědět po uplynutí deseti let od jejího vstupu v platnost. Výpověď nabývá účinnosti uplynutím dvou kalendářních roků následujících po roce, v němž k výpovědi došlo.

Článek 50

(1) Tato Smlouva bude ratifikována. Ratifikační listiny budou vyměněny v Praze v době co nejkratší.

(2) Tato Smlouva vstoupí v platnost šedesátý den po výměně ratifikačních listin.

Na důkaz toho zmocněnci tuto Smlouvu podepsali a opatřili ji pečetěmi.

Dáno ve Vídni dne 21. prosince 1973, ve dvou vyhotoveních, každé v jazyce českém a německém, přičemž obě znění mají stejnou platnost.

Za
Československou socialistickou republiku:

Dr. Karel **Komárek** v. r.

Za
Rakouskou republiku:

Dr. Rudolf **Kirchschläger** v. r.

ZÁVĚREČNÝ PROTOKOL

Při podpisu dnes sjednané Smlouvy mezi Československou socialistickou republikou a Rakouskou republikou o společných státních hranicích bylo dosaženo dohody o tom, že ustanovení této Smlouvy se nedotýkají nároků bývalých nositelů věcných práv k nemovitostem, které podle článku 14 odstavce 1 a článku 15 odstavce 1 této Smlouvy přejdou do vlastnictví Rakouské republiky, pokud tyto nároky jsou předmětem majetkoprávních jednání mezi smluvními státy.

Tento Závěrečný protokol je součástí Smlouvy.

Na důkaz toho podepsali zmocněnci tento Závěrečný protokol

Dáno ve Vídni dne 21. prosince 1973, ve dvou vyhotoveních, každé v jazyce českém a německém, přičemž obě znění mají stejnou platnost.

Za
Československou socialistickou republiku:

Dr. Karel **Komárek** v. r.

Za
Rakouskou republiku:

Dr. Rudolf **Kirchschläger** v. r.

Přílohy č. 1—17 Smlouvy tvoří soubor map, který je připojen u jejího prvopisu.

Příloha 18

ČESKOSLOVENSKÁ SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

TSCHECHOSLOWAKISCHE SOZIALISTISCHE REPUBLIK

(Státní znak)

(Staatswappen)

Průkaz pro překračování státních hranic

Grenzübertrittsausweis

podle Smlouvy mezi Československou socialistickou republikou a Rakouskou republikou o společných státních hranicích

auf Grund des Vertrages zwischen der Tschechoslowakischen Sozialistischen Republik und der Republik Österreich über die gemeinsame Staatsgrenze

Čís.

Nr.

Rozměr: 12 cm × 8 cm, třídílný
Materiál: kartón
Barva: šedá

.....

Jméno a příjmení
Vorname und Familienname

.....

Datum a místo narození
Datum und Ort der Geburt

.....

Státní občanství
Staatsbürgerschaft

.....

Povolání
Beruf

.....

Trvalé bydliště
Ständiger Wohnort

(Podobenka)

(Lichtbild)

(Razítko)
(Stempel)

Podpis držitele
Unterschrift des Inhabers

Držitel tohoto průkazu pro překračování státních hranic je oprávněn překračovat státní hranice za účelem provádění úkolů a prací vyplývajících ze Smlouvy mezi Československou socialistickou republikou a Rakouskou republikou o společných státních hranicích také mimo hraniční přechody určené pro veřejný cestovní ruch a zdržovat se na výsostném území Rakouské republiky v potřebné vzdálenosti od státních hranic; na výsostné území Rakouské republiky ve vzdálenosti více než 100 m od státních hranic — v době od západu do východu slunce bez zřetele na vzdálenost od státních hranic — smí však vstoupit a zdržovat se tam jen v přítomnosti rakouského člena nebo náhradníka Stálé československo-rakouské hraniční komise, nebo měřického odborníka nebo pohraničního orgánu nebo vojenské osoby Rakouské republiky.

Der Inhaber dieses Grenzübertrittsausweises ist berechtigt, zum Zwecke der Durchführung der in dem Vertrag zwischen der Tschechoslowakischen Sozialistischen Republik und der Republik Österreich über die gemeinsame Staatsgrenze vorgesehenen Aufgaben und Arbeiten die Staatsgrenze auch außerhalb der für den allgemeinen Reiseverkehr zugelassenen Grenzübergänge zu überschreiten und sich auf dem Hoheitsgebiet der Republik Österreich in der erforderlichen Entfernung von der Staatsgrenze aufzuhalten; es darf jedoch das Hoheitsgebiet der Republik Österreich in einer größeren Entfernung von der Staatsgrenze als 100 m — in der Zeit von Sonnenuntergang bis Sonnenaufgang ohne Rücksicht auf die Entfernung von der Staatsgrenze — nur in Anwesenheit eines österreichischen Mitgliedes oder Ersatzmitgliedes der Ständigen tschechoslowakisch-österreichischen Grenzkommission oder eines Vermessungsfachmannes, eines Grenzorganes oder einer Militärperson der Republik Österreich betreten und sich dort aufhalten.

Tento průkaz platí do .....
Dieser Ausweis ist gültig bis

Vydávající úřad .....
Ausstellungsbehörde

Místo a datum .....
Ort und Datum

(Razítko)
(Stempel)

.....
Podpis
Unterschrift

Vidováno do .....
Vidiert bis

Vidující úřad .....
Vidierungsbehörde

Místo a datum .....
Ort und Datum

(Razítko)
(Stempel)

.....
Podpis
Unterschrift

96

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 9. července 1975

o Úmluvě o zákazu vývoje, výroby a hromadění zásob bakteriologických (biologických) a toxinových zbraní a o jejich zničení

Dne 10. dubna 1972 byla v Londýně, Moskvě a Washingtonu podepsána Úmluva o zákazu vývoje, výroby a hromadění zásob bakteriologických (biologických) a toxinových zbraní a o jejich zničení.

S Úmluvou vyslovilo souhlas Federální shromáždění Československé socialistické republiky a president republiky ji ratifikoval. Ratifikační listiny byly uloženy u depozitářů Úmluvy, vlády Spojeného království Velké Británie a Severního Irska, Spojených států amerických a Svazu sovětských socialistických republik, dne 30. dubna 1973.

Úmluva vstoupila v platnost na základě svého článku XIV odstavce 3 dnem 26. března 1975 a tímto dnem vstoupila rovněž v platnost i pro Československou socialistickou republiku.

Český překlad Úmluvy se vyhlašuje současně.

Ministr:

Ing. **Chňoupek** v. r.

ÚMLUVA

o zákazu vývoje, výroby a hromadění zásob bakteriologických (biologických) a toxinových zbraní a o jejich zničení

Smluvní státy této Úmluvy,

rozhodnuty jednat s cílem dosáhnout účinného pokroku na cestě ke všeobecnému a úplnému odzbrojení, včetně zákazu a odstranění všech typů zbraní hromadného ničení, a přesvědčeny, že zákaz vývoje, výroby a hromadění chemických a bakteriologických (biologických) zbraní a jejich zničení prostřednictvím účinných opatření usnadní dosažení všeobecného a úplného odzbrojení pod přísnou a účinnou mezinárodní kontrolou,

uznávajíce velký význam Protokolu o zákazu užívat ve válce dusivých, otravných nebo podobných plynů a prostředků bakteriologických, podepsaného v Ženevě 17. června 1925, a vědomy si rovněž vkladu, který uvedený Protokol již přinesl a nadále přináší ke zmírňování hrůz války,

potvrzujíce svoji věrnost zásadám a cílům tohoto Protokolu a vyzývajíce všechny státy k jejich přísnému dodržování,

připomínajíce, že Valné shromáždění Organizace spojených národů opětovně odsoudilo všechny akce, které jsou v rozporu se zásadami a cíli ženevského protokolu ze 17. června 1925,

přejíce si přispět k prohloubení důvěry mezi národy a všeobecnému ozdravění mezinárodního ovzduší,

přejíce si rovněž přispět k uskutečnění cílů a zásad Charty Organizace spojených národů,

přesvědčeny o důležitosti a naléhavé nutnosti vyřadit účinnými opatřeními z arzenálů států takové nebezpečné zbraně hromadného ničení, jako jsou zbraně s využitím chemických nebo bakteriologických (biologických) agentů,

uznávajíce, že dohoda o zákazu bakteriologických (biologických) a toxinových zbraní představuje první možný krok k dosažení dohody o účinných opatřeních i pro zákaz vývoje, výroby a

hromadění chemických zbraní, a rozhodnuty pokračovat v jednáních za tímto účelem,

rozhodnuty zcela vyloučit v zájmu všeho lidstva možnost použití bakteriologických (biologických) agentů a toxinů jako zbraní,

přesvědčeny, že takové použití by odporovalo svědomí lidstva a že by se nemělo litovat žádné námahy ke snížení tohoto nebezpečí,

se dohodly na následujícím:

Článek I

Každý smluvní stát této Úmluvy se zavazuje, že nebude nikdy a za žádných okolností vyvíjet, vyrábět, hromadit nebo jakýmkoli jiným způsobem získávat nebo mít v držení:

1. mikrobiologické nebo jiné biologické agenty nebo toxiny jakéhokoli původu či způsobu výroby, a to takových druhů a v takovém množství, které nejsou určeny k preventivním, ochranným nebo jiným mírovým účelům;
2. zbraně, zařízení nebo nosiče určené k použití takových agentů nebo toxinů k nepřátelským účelům nebo v ozbrojeném konfliktu.

Článek II

Každý smluvní stát této Úmluvy se zavazuje zničit nebo převést na mírové účely co nejdříve, nejdéle však do devíti měsíců po vstupu Úmluvy v platnost, všechny agenty, toxiny, zbraně, zařízení a nosiče uvedené v článku I Úmluvy, které vlastní nebo které jsou pod jeho jurisdikcí nebo kontrolou. Při plnění ustanovení tohoto článku budou zachována všechna nutná bezpečnostní opatření k ochraně obyvatelstva a životního prostředí.

Článek III

Každý smluvní stát této Úmluvy se zavazuje, že nebude nikomu předávat přímo ani nepřímo jakékoliv agenty, toxiny, zbraně, zařízení nebo nosiče uvedené v článku I Úmluvy a nebude jakýmkoliv způsobem pomáhat, podněcovat a nabádat kterýkoliv stát, skupinu států nebo mezinárodní organizace k jejich výrobě nebo získávání jakýmkoliv jiným způsobem.

Článek IV

Každý smluvní stát této Úmluvy se zavazuje přijmout v souladu se svým ústavním postupem veškerá nutná opatření k zákazu a zamezení vývoje, výroby, hromadění, získávání nebo držení agentů, toxinů, zbraní, zařízení a nosičů uvedených v článku I Úmluvy, a to kdekoliv na území takového státu pod jeho jurisdikcí nebo pod jeho kontrolou.

Článek V

Smluvní státy této Úmluvy se zavazují navzájem se konzultovat a spolupracovat při řešení jakýchkoliv otázek, které mohou vzniknout, pokud jde o cíle této Úmluvy, nebo v souvislosti s plněním jejích ustanovení. Konzultace a spolupráce podle tohoto článku mohou být rovněž prováděny s použitím příslušných mezinárodních procedur v rámci Organizace spojených národů a v souladu s její Chartou.

Článek VI

1. Kterýkoliv smluvní stát této Úmluvy, který zjistí, že akce kteréhokoliv jiného smluvního státu představují porušení závazků převzatých na základě ustanovení této Úmluvy, může podat stížnost Radě bezpečnosti Organizace spojených národů. Taková stížnost musí obsahovat veškeré možné důkazy potvrzující její opodstatněnost, jakož i žádost o její posouzení Radou bezpečnosti.

2. Každý smluvní stát této Úmluvy se zavazuje spolupracovat při provádění jakéhokoliv šetření, které Rada bezpečnosti může provést v souladu s ustanoveními Charty Organizace spojených národů na základě stížnosti, kterou Rada obdrží. Rada bezpečnosti bude informovat smluvní státy Úmluvy o výsledku šetření.

Článek VII

Každý smluvní stát této Úmluvy se zavazuje v souladu s Chartou Organizace spojených národů poskytovat nebo podporovat pomoc kterémukoliv smluvnímu státu Úmluvy, který o to požádá, jestliže Rada bezpečnosti rozhodne, že takovýto smluvní stát byl v důsledku porušení této Úmluvy vystaven nebezpečí.

Článek VIII

Nic v této Úmluvě nebude vykládáno tak, aby to jakýmkoliv způsobem omezovalo nebo poškozovalo závazky převzaté kterýmkoliv státem na základě Protokolu o zákazu užívat ve válce dusivých, otravných nebo podobných plynů a prostředků bakteriologických, podepsaného v Ženevě dne 17. června 1925.

Článek IX

Každý smluvní stát této Úmluvy potvrzuje uznávaný cíl účinného zákazu chemických zbraní a za tímto účelem se zavazuje pokračovat v duchu dobré vůle v jednáních k dosažení brzké dohody o účinných opatřeních k zákazu jejich vývoje, výroby a hromadění zásob a k jejich zničení a o odpovídajících opatřeních týkajících se zařízení a nosičů zvláště určených k výrobě nebo použití chemických agentů jako zbraní.

Článek X

1. Smluvní státy této Úmluvy se zavazují napomáhat co možná nejširší výměně zařízení, materiálů a vědeckých a technických informací pro využití bakteriologických (biologických) agentů a

toxinů pro mírové účely a mají právo se účastnit takové výměny. Smluvní státy Úmluvy, které budou moci tak učinit, budou spolupracovat individuálně nebo společně s dalšími státy nebo mezinárodními organizacemi při rozvoji a aplikaci vědeckých objevů v oblasti bakteriologie (biologie) za účelem předcházení výskytu chorob, nebo k jiným mírovým účelům.

2. Tato Úmluva bude prováděna tak, aby nedocházelo k narušování hospodářského nebo technického rozvoje smluvních států Úmluvy nebo mezinárodní spolupráce v oblasti mírové bakteriologické (biologické) činnosti, včetně mezinárodní výměny bakteriologických (biologických) agentů a toxinů a zařízení pro zpracování, použití nebo výrobu bakteriologických (biologických) agentů a toxinů k mírovým účelům v souladu s ustanoveními této Úmluvy.

Článek XI

Kterýkoliv smluvní stát může navrhnout změny této Úmluvy. Změny vstoupí v platnost pro každý smluvní stát, který tyto změny přijme, jakmile budou přijaty většinou smluvních států Úmluvy, a poté pro každý zbývající smluvní stát dnem, kdy je přijme.

Článek XII

Po pěti letech od vstupu této Úmluvy v platnost, nebo dříve, pokud o to požádá většina smluvních států Úmluvy předložením návrhu s tímto cílem depozitárním vládám, bude v Ženevě (Švýcarsko) uspořádána konference smluvních států Úmluvy, která posoudí působení této Úmluvy, aby se ujistila, že cíle uvedené v preambuli a ustanovení Úmluvy, včetně ustanovení týkajících se jednání o chemických zbraních, jsou uskutečňovány. Při takovém posouzení budou vzaty v úvahu všechny nové výsledky vědeckého a technického vývoje, které mají vztah k této Úmluvě.

Článek XIII

1. Tato Úmluva bude platit po neomezenou dobu.

2. Každý smluvní stát této Úmluvy má při výkonu své státní suverenity právo Úmluvu vypovědět, jestliže rozhodne, že mimořádné okolnosti týkající se obsahu této Úmluvy ohrozily jeho nejvyšší zájmy. O takové výpovědi vyrozumí všechny ostatní smluvní státy Úmluvy a Radu bezpečnosti Organizace spojených národů tři měsíce předem. Takové vyrozumění musí obsahovat prohlášení o mimořádných okolnostech, o kterých soudí, že ohrozily jeho nejvyšší zájmy.

Článek XIV

1. Tato Úmluva bude otevřena k podpisu všem státům. Každý stát, který Úmluvu nepodepíše před jejím vstupem v platnost v souladu s odstavcem 3 tohoto článku, k ní může kdykoliv přistoupit.

2. Tato Úmluva podléhá ratifikaci státy, které ji podepsaly. Ratifikační listiny a listiny o přístupu budou uloženy u vlád Spojeného království Velké Británie a Severního Irska, Spojených států amerických a Svazu sovětských socialistických republik, které jsou tímto ustanoveny depozitárními vládami.

3. Tato Úmluva vstoupí v platnost poté, kdy ratifikační listiny uloží dvacet dvě vlády, včetně vlád ustanovených depozitárními vládami Úmluvy.

4. Pro státy, jejichž ratifikační listiny nebo listiny o přístupu budou uloženy po vstupu této Úmluvy v platnost, vstoupí Úmluva v platnost dnem uložení jejich ratifikačních listin nebo listin o přístupu.

5. Depozitární vlády budou neprodleně informovat všechny státy, které Úmluvu podepsaly nebo k ní přistoupily, o datu každého podpisu, o datu uložení každé ratifikační listiny nebo listiny o přístupu, o datu vstupu této Úmluvy v platnost a o obdržení jiných sdělení.

6. Tato Úmluva bude registrována depozitárními vládami v souladu s článkem 102 Charty Organizace spojených národů.

Článek XV

Tato Úmluva, jejíž anglický, ruský, francouzský, španělský a čínský text mají stejnou platnost, bude uložena v archívech depozitárních vlád. Řádně ověřené kopie této Úmluvy budou předány depozitárními vládami vládám států, které Úmluvu podepsaly nebo k ní přistoupily.

Na důkaz toho níže podepsaní, řádně zplnomocněni, tuto Úmluvu podepsali.

Dáno ve třech vyhotoveních ve městech Londýně, Moskvě a Washingtonu dne desátého dubna roku tisícího devítistého sedmdesátého druhého.

97

VYHLÁŠKA

ministerstva lesního a vodního hospodářství Slovenské socialistické republiky

ze dne 29. července 1975

o postupu vodohospodářských orgánů při uvádění dosavadního nakládání s vodami do souladu s vodním zákonem a o postupu při vydávání povolení k vypouštění odpadních nebo zvláštních vod do veřejných kanalizací

Ministerstvo lesního a vodního hospodářství Slovenské socialistické republiky v dohodě s příslušnými ústředními orgány státní správy stanoví podle § 26 odst. 2 a § 27 odst. 3 zákona Slovenské národní rady č. 135/1974 Sb., o státní správě ve vodním hospodářství (dále jen „zákon"):

ČÁST PRVNÍ

Uvedení užívání povrchových, podzemních a důlních vod do souladu s vodním zákonem

§ 1

Národní výbor příslušný k vydání povolení k užívání povrchových, podzemních a důlních vod[1] (dále jen „národní výbor") posoudí na základě vydaných povolení, popřípadě údajů a dokladů vyžádaných od uživatelů povrchových, podzemních a důlních vod, zda užívání těchto vod ke dni účinnosti zákona č. 138/1973 Sb., o vodách (vodní zákon), je v souladu s tímto zákonem.

§ 2

Zjistí-li národní výbor, že dosavadní užívání povrchových, podzemních nebo důlních vod není v souladu s vodním zákonem, uloží rozhodnutím uživateli vod uvést další užívání vod do souladu s vodním zákonem nejpozději do jednoho roku ode dne jeho účinnosti. Odvolání proti rozhodnutí nemá odkladný účinek.

ČÁST DRUHÁ

Uvedení vypouštění odpadních nebo zvláštních vod do povrchových nebo podzemních vod do souladu s vodním zákonem

§ 3

(1) Jestliže národní výbor zjistí, že povolení vydané podle § 8 zákona č. 11/1955 Sb., o vodním hospodářství, je neúplné (chybí např. údaj o povoleném množství vypouštěných vod a o jejich koncentračních a bilančních hodnotách), vydá nové rozhodnutí.

(2) Je-li vypouštění odpadních nebo zvláštních vod v rozporu s ustanoveními vodního zákona, stanovenými ukazateli přípustného znečištění vod a nebyla-li povolena výjimka podle předchozích předpisů, národní výbor rozhodne po provedeném řízení o tom, zda a v jakém rozsahu a za jakých podmínek povoluje jejich vypouštění. Povolí-li jejich vypouštění, stanoví zejména nejvyšší přípustné množství vypouštěných vod a jejich nejvyšší přípustné koncentrační a bilanční hodnoty. Nemůže-li organizace splnit dané podmínky ihned, určí jí lhůtu k jejich splnění. Tato lhůta nesmí být delší než dva roky, a jde-li o vypouštění odpadních nebo zvláštních vod z veřejné kanalizace, tři roky ode dne účinnosti zákona.

§ 4

Národní výbor rozhodne v případech uvedených v § 3 nejpozději do 31. prosince 1975. Odvolání proti rozhodnutí nemá odkladný účinek.

ČÁST TŘETÍ

Vydávání povolení k vypouštění odpadních nebo zvláštních vod do veřejných kanalizací

§ 5

Správci (vlastníci, uživatelé) nemovitostí, popřípadě jejich částí a zařízení, z nichž jsou vypouštěny do veřejných kanalizací odpadní nebo zvláštní vody, které při svém vzniku obsahují znečištění přesahující nejvyšší přípustnou míru znečištění stanovenou kanalizačním řádem, jsou povinni podle § 24 odst. 3 vodního zákona a § 27 odst. 2 zákona uvést ve svých žádostech národnímu výboru tyto údaje:

a) skutečné množství vypouštěných vod, míru jejich znečištění, množství znečišťujících látek za časovou jednotku, např. v kg, t za den, měsíc, rok (dále jen „koncentrační a bilanční hodnoty") a teplotu,

b) způsob čištění vypouštěných vod,

[1] § 8 odst. 1 písm. a), b) a e) zákona č. 138/1973 Sb., o vodách (vodní zákon).

c) návrh nejvyššího přípustného množství vypouštěných odpadních nebo zvláštních vod s jejich koncentračními a bilančními hodnotami a teplotou z hlediska nejvyšší přípustné míry znečištění stanovené kanalizačním řádem,

d) návrh opatření k dosažení hodnot předpokládaných pod písmenem c) s uvedením lhůty, kdy je lze realizovat.

§ 6

(1) Zjistí-li národní výbor po přezkoumání správnosti údajů oznámených žadatelem, že znečištění odpadních nebo zvláštních vod při jejich vzniku je sice větší než připouští kanalizační řád, ale před jejich vypouštěním do veřejné kanalizace jsou čištěny tak, že jejich znečištění nepřesahuje nejvyšší přípustnou míru znečištění stanovenou kanalizačním řádem, udělí povolení podle § 24 odst. 3 vodního zákona.

(2) Přesahuje-li znečištění vod vypouštěných do veřejné kanalizace nejvyšší přípustnou míru znečištění stanovenou kanalizačním řádem, národní výbor vydá povolení podle § 24 odst. 3 vodního zákona na dobu, v níž má být podle jeho rozhodnutí

a) vybudováno jednoduché čisticí zařízení nebo realizována jednoduchá investiční výstavba, popřípadě změněna technologie výroby tak, aby bylo dosaženo vyčištění těchto vod na stupeň odpovídající kanalizačnímu řádu, nejpozději však do dvou let ode dne účinnosti zákona,

b) vybudováno složité čisticí zařízení nebo realizována složitá investiční výstavba, popřípadě změněna technologie výroby tak, aby bylo dosaženo čištění těchto vod na stupeň odpovídající kanalizačnímu řádu, nejpozději však do tří let ode dne účinnosti zákona.

ČÁST ČTVRTÁ

Společná a závěrečná ustanovení

§ 7

Národní výbor při posuzování údajů uvedených v § 1 je oprávněn vyžadovat si od Slovenské vodohospodářské inspekce a správců vodních toků potřebná odborná stanoviska, popřípadě podklady.

§ 8

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Ministr:

Hagara v. r.

98

VYHLÁŠKA

ministerstva lesního a vodního hospodářství Slovenské socialistické republiky

ze dne 29. července 1975

o vodovodních a kanalizačních přípojkách, které se považují za vodohospodářská díla

Ministerstvo lesního a vodního hospodářství Slovenské socialistické republiky v dohodě s ministerstvem výstavby a techniky Slovenské socialistické republiky stanoví podle § 38 odst. 2 zákona č. 138/1973 Sb., o vodách (vodní zákon):

§ 1

Vodovodní přípojky

Za vodohospodářská díla se považují vodovodní přípojky z veřejných vodovodů:

a) sloužící k dodávání vody do průmyslových nebo zemědělských výrobních objektů,

b) zásobující vodou skupinu objektů, pokud jejich zásobování vyžaduje výstavbu vlastního systému rozvodných řadů,

c) k objektům, pro něž je vybudováno zařízení k zesilování tlaku vody (hydroforová stanice apod.),

d) je-li přípojka delší než 100 m a slouží k dodávce vody s denním průměrným množstvím větším než 0,5 l/sec.

§ 2

Kanalizační přípojky

Za vodohospodářská díla se považují přípojky k veřejným kanalizacím:

a) sloužící k vypouštění odpadních vod z průmyslových nebo zemědělských výrobních objektů,

b) odvádějící odpadní vody ze skupiny objektů, pokud jejich odvádění vyžaduje výstavbu vlastní stokové sítě,

c) sloužící k vypouštění odpadních vod, které k dodržení nejvyšší přípustné míry znečištění vyžadují předchozí čištění a mohou být vypouštěny do veřejné kanalizační sítě jen s povolením vodohospodářského orgánu,

d) je-li přípojka delší než 100 m a její světlost je větší než 20 cm.

§ 3

Závěrečné ustanovení

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Ministr:

Hagara v. r.

99

VYHLÁŠKA

ministerstva práce a sociálních věcí Slovenské socialistické republiky

ze dne 21. srpna 1975,

kterou se zrušuje vyhláška ministerstva práce a sociálních věcí Slovenské socialistické republiky č. 111/1974 Sb., o úpravě pracovní doby v Slovenské socialistické republice v roce 1975

Vláda Slovenské socialistické republiky po projednání se Slovenskou odborovou radou usnesením ze dne 13. srpna 1975 č. 237 stanovila podle § 83 odst. 3 zákoníku práce:

§ 1

Vyhláška ministerstva práce a sociálních věcí Slovenské socialistické republiky č. 111/1974 Sb., o úpravě pracovní doby v Slovenské socialistické republice v roce 1975, se zrušuje.

§ 2

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Ministr:

Krocsány v. r.

OZNÁMENÍ O VYDÁNÍ OBECNÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ

Federální ministerstvo financí a ministerstva financí České socialistické republiky a Slovenské socialistické republiky

vydala podle § 56 odst. 2 písm. e) zákona č. 103/1974 Sb., o zemědělské dani, dne 8. července 1975 **výnos o vymezení oprávnění krajských a okresních národních výborů k povolování úlev na zemědělské dani** (čj. FMF VI/1-9676/75, čj. MF ČSR 153/7702/75 a čj. MF SSR 83/484/75).

Výnos nabývá účinnosti dnem jeho oznámení ve Sbírce zákonů a bude otištěn ve Finančním zpravodaji.

Do výnosu lze nahlédnout u krajských a okresních národních výborů, u federálního ministerstva financí a ministerstev financí České socialistické republiky a Slovenské socialistické republiky.

Federální ministerstvo hutnictví a těžkého strojírenství

vydalo **výnos č. 8/1975** ze dne 28. května 1975 čj. 304/219/1975 **o změně výnosu FMHTS č. 4/1974, kterým se vydávají pravidla o bezpečnosti práce a ochraně zdraví při práci v provozu vleček.**

Výnos mění původní počátek účinnosti pravidel, vydaných výnosem FMHTS č. 4/1974 ze dne 10. prosince 1974 čj. 304/349/1974 (registrovaným ve Sbírce zákonů, částka 3/1975), stanovený ke dni 1. června 1975 na den 1. června 1976.

Výnos je v plném znění uveřejněn ve Zpravodaji FMHTS č. 5—6/1975 a lze do něj nahlédnout na federálním ministerstvu hutnictví a těžkého strojírenství, jemu podřízených generálních ředitelstvích výrobních hospodářských jednotek a organizacích jím přímo řízených.

Federální ministerstvo práce a sociálních věcí

vydalo podle § 43 zákona č. 133/1970 Sb., o působnosti federálních ministerstev, **výnos** ze dne 12. června 1975 čj. II/3-876/75-7204, **o mzdovém zvýhodnění pracovníků organizací zajišťujících investiční výstavbu v šesté pětiletce.**

Výnosem se pro období šesté pětiletky sjednocuje a nově upravuje poskytování mzdové preference pracovníkům dodavatelských organizací zajišťujících stavební nebo technologickou část důležitých staveb.

Výnos nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1976.

Platnosti pozbývají

1. výnos federálního ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 1. července 1971 čj. II/3-1232/71-7411/Vo, o mzdové preferenci pracovníků na vybraných stavbách v některých oblastech (reg. v částce 20/1971 Sb.),

2. výnos federálního ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 9. října 1974 čj. II/3-7514/75-7204, o mzdové preferenci pracovníků na stavbách v některých územních oblastech a na vybraných stavbách (reg. v částce 27/1974 Sb.).

Do výnosu lze nahlédnout u federálního ministerstva práce a sociálních věcí, ministerstev práce a sociálních věcí ČSR a SSR a u krajských národních výborů.

Federální ministerstvo práce a sociálních věcí

vydalo pod čj. I/5-661/75-6820-816 ze dne 1. dubna 1975 podle § 43 zákona č. 133/1970 Sb., o působnosti federálních ministerstev, k provedení usnesení předsednictva vlády Československé socialistické republiky ze dne 30. ledna 1975 č. 20, v dohodě s federálním ministerstvem financí, ministerstvy práce a sociálních věcí České socialistické republiky a Slovenské socialistické republiky a Ústřední radou odborů **výnos o poskytování stabilizačních odměn občanům Polské lidové republiky, zaměstnaným v Československé socialistické republice.**

Výnos upravuje podmínky pro poskytování stabilizační odměny ve výši 1000—2000 Kčs ročně polským občanům, kteří jsou zaměstnáni v čs. hospodářských organizacích na základě Dohody mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Polské lidové republiky o spolupráci v oblasti zaměstnávání občanů Polské lidové republiky v socialistických hospodářských organizacích Československé socialistické republiky ze dne 17. července 1972.

Do výnosu je možno nahlédnout v ministerstvech práce a sociálních věcí České socialistické republiky a Slovenské socialistické republiky, federálním ministerstvu financí, Ústřední radě odborů a federálním ministerstvu práce a sociálních věcí.

Státní plánovací komise

ve spolupráci s Českou plánovací komisí a Slovenskou plánovací komisí vydala podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona č. 145/1970 Sb., o národohospodářském plánování, **Jednotné metodické pokyny pro vypracování návrhů prováděcích plánů na rok 1976 (čj. 90 515/75).**

Jednotné metodické pokyny vymezují účast a povinnosti ústředních orgánů, orgánů středního článku řízení a národních výborů při přípravě prováděcího státního plánu Československé socialistické republiky a prováděcích státních plánů republik. Určují dále obsah, formu, strukturu a způsob předkládání a zdůvodnění návrhů prováděcích hospodářských plánů, které vypracují ústřední orgány a krajské národní orgány jako podklady pro přípravu prováděcích státních plánů.

Jednotné metodické pokyny jsou závazné pro všechny federální ústřední orgány, ústřední orgány republik a krajské národní výbory a přiměřeně platí pro orgány středního článku řízení, popř. socialistické organizace, okresní (obvodní) a místní (městské) národní výbory.

Tyto Jednotné metodické pokyny navazují na Jednotné metodické pokyny pro vypracování pětiletého plánu na léta 1976—1980 (čj. 52 240/74), jejichž vydání bylo oznámeno v částce 11/1975 Sbírky zákonů a které s úpravami obsaženými v těchto Jednotných metodických pokynech platí pro vypracování návrhů prováděcích plánů na rok 1976.

Jednotné metodické pokyny vyšly jako samostatné publikace ve Statistickém a evidenčním vydavatelství tiskopisů, n. p., Praha, pod číslem SEVT - 23 701 5.

Ministerstvo kultury České socialistické republiky

vydalo podle § 43 odst. 2 zákona č. 133/1970 Sb., o působnosti federálních ministerstev, v dohodě s federálním ministerstvem práce a sociálních věcí, ministerstvem práce a sociálních věcí České socialistické republiky a Českým výborem odborového svazu pracovníků umění, kultury a společenských organizací **výnos** ze dne 25. dubna 1975 č. j. 8811/1975-Va/4, **kterým se stanoví nástupní platy absolventů škol v oboru působnosti ministerstva kultury České socialistické republiky.**

Výnos nabývá účinnosti dnem 1. května 1975. Lze do něj nahlédnout na ministerstvu kultury České socialistické republiky a jemu přímo podřízených organizacích a na odborech kultury krajských a okresních (obvodních) národních výborů.

V plném znění bude výnos uveřejněn ve Věstníku ministerstva školství a ministerstva kultury ČSR.

Ministerstvo vnitra České socialistické republiky

vydalo podle § 43 zákona č. 133/1970 Sb., o působnosti federálních ministerstev, v dohodě s federálním ministerstvem práce a sociálních věcí, ministerstvem práce a sociálních věcí České socialistické republiky a Českým výborem odborového svazu pracovníků místního hospodářství **výnos** ministerstva vnitra České socialistické republiky ze dne 28. května 1975 čj. MH/4-570/5949/1975 **o odměňování dělníků čtyřstupňovým kvalifikačním systémem v organizacích místního hospodářství.**

Výnos nabývá účinnosti dnem 1. července 1975 a bude jako součást mzdových předpisů vydaných k uplatňování soustavy odměňování dělníků v organizacích místního hospodářství podle zásad schválených usnesením vlády Československé socialistické republiky ze dne 4. července 1974 č. 193. Výnos bude otištěn v brožuře vydané Tiskovou, ediční a propagační službou místního hospodářství Praha 1, Hybernská 10.

Do výnosu, který upravuje odměňování dělníků čtyřstupňovým kvalifikačním systémem v organizacích místního hospodářství, lze nahlédnout na ministerstvu vnitra České socialistické republiky — Správě pro místní hospodářství, v odborech místního hospodářství krajských a okresních národních výborů, v Praze v odboru místního průmyslu a služeb a v bytovém odboru Národního výboru hl. m. Prahy.

Ministerstvo zdravotnictví České socialistické republiky

vydalo podle § 70 odst. 1 písm. c) se zřetelem k § 11 odst. 2 zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, **směrnice** ze dne 22. 4. 1975 čj. LP-200.4-22.4.75 **o poskytování zdravotnických služeb čs. občanům při jejich cestách a pobytu v zahraničí.**

Směrnice stanoví podmínky, za nichž se poskytují zdravotnické služby čs. občanům vysílaným do zahraničí čs. orgány nebo organizacemi na pracovní cesty, přičemž určují i povinnosti vysílajících organizací při spolupráci se zdravotnickými zařízeními. Dále stanoví podmínky, za nichž se poskytují zdravotnické služby čs. občanům při jejich soukromých cestách do zahraničí. Určují též zásady pro poskytování náhrady nákladů na léčení v zahraničí.

Směrnice nabývají účinnosti dnem 1. července 1975 a zrušují směrnice č. 22/1968 Věst. MZ, o léčebně preventivní péči o čs. občany při jejich cestách do zahraničí a o cizí státní příslušníky, část III. směrnic č. 32/1972 Věst. MZ ČSR, o poskytování zdravotnických služeb pracujícím v závodech, a oddíl III. přílohy k těmto směrnicím.

Jsou uveřejněny ve Věstníku MZ ČSR v částce 3—7/1975. Je možno do nich nahlédnout v odborech zdravotnictví národních výborů a v okresních a krajských ústavech národního zdraví.

Vydavatel: Federální statistický úřad — **Redakce:** 118 16 Praha 1 Malá Strana, Tržiště 9, telefon 53 38 41 až 49 — **Administrace:** Statistické a evidenční vydavatelství tiskopisů, n. p. 118 16 Praha 1 Malá Strana, Tržiště 9 — telefon 53 38 41 až 49 — Vychází podle potřeby — Roční předplatné je stanoveno za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku podle výměru ČCÚ č. 1646/22/71 a SCÚ č. 700 C/71 MC ze dne 22. 10. 1971 — **Roční předplatné činí 68,— Kčs** a vybírá se v I. čtvrtletí — Zrušení odběru se uznává jen ke konci každého kalendářního čtvrtletí nejpozději 10 dnů před stanoveným datem — Frankované reklamace se uznávají jen dojdou-li do 15 dnů po vydání reklamované částky — **Účet pro předplatné** SBČs Praha 1 — účet č. 10 11 0328 1 — Novinová sazba povolena poštou Praha 07 číslo 313 348 Be 55 — **Tiskne:** Státní tiskárna n. p., závod 1, Praha 1 - Malá Strana, Karmelitská 6. **Dohlédací pošta — Praha 07**